

Fremsat den 24. november 2011 af miljøministeren (Ida Auken)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om kemikalier

(Gennemførelse af EU-regler om egenkontrol og oplysnings- og undersøgelsespligt, samt skærpede regler om håndhævelse)

§ 1

I lov om kemikalier, jf. lovbekendtgørelse nr. 878 af 26. juni 2010, som ændret ved § 19 i lov nr. 484 af 11. maj 2010, § 1 i lov nr. 294 af 11. april 2011 og § 5 i lov nr. 553 af 1. juni 2011, foretages følgende ændringer:

1. I fodnote 2 til lovens titel indsættes som 4. pkt.:

»Loven indeholder bestemmelser, der supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 648/2004 af 31. marts 2004 om vaske- og rengøringsmidler, EU-Tidende 2004, nr. L 104, side 1 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008, om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 339/93, EU-tidende 2008, nr. L 218, side 30.«

2. Efter § 39 a indsættes:

»§ 39 b. Miljøministeren fastsætter med henblik på opfyldelse af EU-retlige forpligtelser, der vedrører stoffer, blandinger og andre varer omfattet af denne lov, regler om producenters, importørers og forhandlernes egenkontrol, samt oplysnings- og undersøgelsespligt, herunder pligt til

- 1) at sikre, at produktion og varer er i overensstemmelse med fastsatte krav,
- 2) at føre register,
- 3) at udarbejde og opbevare dokumentation og overensstemmelseserklæringer,
- 4) at mærke varer og sikre, at varer ledsages af bestemte oplysninger og dokumentation,
- 5) af egen drift at tilbagekalde ulovlige varer fra forhandlere og brugere,
- 6) af egen drift at give bestemte oplysninger, herunder oplysninger om ulovlige varer,
- 7) efter anmodning at give information og dokumentation til myndigheder i EU på et sprog, der er letforståeligt

for den pågældende myndighed, og i øvrigt samarbejde med myndighederne og

- 8) efter anmodning fra en myndighed at identificere dem, de har leveret varer til eller fået leveret varer fra.«

3. § 48, stk. 2, nr. 3, affattes således:

- »3) tilbagekalde stoffet, blandingen eller varen fra forhandlere eller brugere og«

4. § 48, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Forhandlere og brugere af et stof, en blanding eller en vare, som tilbagekaldes efter stk. 2, nr. 3, har pligt til at aflevere stoffet, blandingen eller varen til den ansvarlige efter dennes anvisning.«

5. I § 48, stk. 5, ændres »1-4« til: »1, 2 og 4«.

6. Efter § 48 indsættes:

»§ 48 a. Tilsynsmyndigheden kan lade påbudte foranstaltninger udføre for den ansvarliges regning, når den fastsatte frist er udløbet.

Stk. 2. Forhandlere og brugere af stoffer, blandinger og andre varer, som tilbagekaldes efter stk. 1, har pligt til at aflevere dem efter tilsynsmyndighedens anvisning.

Stk. 3. Tilsynsmyndigheden kan pålægge den ansvarlige at modtage eller betale for bortskaffelse af stoffer, blandinger og andre varer, der tilbagekaldes efter stk. 1.

Stk. 4. Hvis tilsynsmyndigheden skønner, at et stof, en blanding eller en vare udgør en alvorlig risiko for menneskers sundhed eller miljøet, kan den for den ansvarliges regning uden forudgående påbud destruere eller på anden vis ubrugeliggøre stoffet, blandingen eller varen, hvis det anses for nødvendigt.

Stk. 5. Tilsynsmyndigheden kan, når det skønnes påkrævet, oplyse offentligheden om farerne ved et stof, en blanding eller en vare.

Stk. 6. Tilsynsmyndighedens afgørelse efter stk. 1-5 kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

§ 48 b. Ved overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov kan tilsynsmyndigheden eller politiet på vegne af tilsynsmyndigheden under iagttagelse af reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 foretage beslaglæggelse af ulovlige stoffer, blandinger og andre varer

- 1) med henblik på lovliggørelse eller destruktion,
- 2) til sikring af bevismidler og
- 3) til sikring af det offentliges krav på sagsomkostninger, konfiskation og bøde.

Stk. 2. Ulovlige stoffer, blandinger og andre varer, som ingen har eller vedkender sig rådighed over, og hvorover ingen gør en ret gældende, kan tages i bevaring af tilsynsmyndigheden eller politiet på vegne af tilsynsmyndigheden. Stk. 1, 4 og 5 finder ikke anvendelse.

Stk. 3. Er ulovlige stoffer, blandinger og andre varer, som er beslaglagt eller taget i bevaring efter stk. 1 eller 2, ikke blevet lovliggjort inden 4 måneder efter udløbet af den måned, hvor varerne er beslaglagt eller taget i bevaring, kan tilsynsmyndigheden uden yderligere varsel destruere de pågældende stoffer, blandinger og andre varer og disses emballager, hvis det skønnes nødvendigt for at forebygge fare for sundheden eller miljøet. Det samme gælder, hvis skyldige bødekrafter eller sagsomkostninger ikke er betalt inden udløbet af den frist, der er angivet i 1. pkt. Er der tale om stoffer, blandinger eller andre varer, hvor tilsynsmyndigheden vurderer, at lovliggørelse ikke vil kunne ske inden udløbet af den frist, der er angivet i 1. pkt., kan tilsynsmyndigheden destruere de pågældende stoffer, blandinger eller andre varer straks.

Stk. 4. Er ansøgning om godkendelse af bekæmpelsesmidler, der er beslaglagt efter stk. 1, ikke modtaget senest 10 dage efter beslaglæggelsen, kan tilsynsmyndigheden destruere dem straks.

Stk. 5. Hvis stoffer, blandinger og andre varer, som er beslaglagt efter stk. 1, er blevet lovliggjort, og skyldige bøde-

krav og sagsomkostninger er betalt, inden der er sket destruktion, jf. stk. 3 og 4, udleveres de til den, hos hvem de er beslaglagt, eller til en anden, som godtgør at være berettiget til dem. Dette gælder dog ikke nødvendige eksemplarer til bevissikring.

Stk. 6. Omkostninger i forbindelse med beslaglæggelse, bevaring og destruktion pålægges den for forholdet ansvarlige.

Stk. 7. Afgørelser efter stk. 1-6 kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.«

7. § 49, stk. 1, affattes således:

»Tilsynsmyndighederne eller personer, der af disse myndigheder er bemyndiget hertil, har, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til offentlige og private ejendomme, lokaliteter og transportmidler, for at udføre tilsyns- eller andre opgaver efter denne lov eller regler udstedt med hjemmel i loven. Tilsynsmyndigheden har herunder adgang til at foretage undersøgelser, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag, herunder eksemplarer af stoffer, blandinger og andre varer, der er reguleret i medfør af loven. Kvittering for medtagne genstande skal udleveres. Producenten, eller importøren af en udtaget produkt- eller vareprøve er forpligtet til at godtgøre en forhandler prøvens fakturapris eller levere et tilsvarende eksemplar mod forevisning af kvitteringen.«

8. § 50 ophæves.

9. I § 59, stk. 4, indsættes efter »§ 39,«: » § 39 b,«.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. april 2012.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning og baggrund
2. RoHS-direktivet og varepakken
3. Lovforslagets hovedindhold
 - 3.1. Krav til virksomheder om egenkontrol, oplysnings- og undersøgelsespligt
 - 3.1.1. Gældende ret
 - 3.1.2. Forslaget
 - 3.2. Skærpede regler om håndhævelse
 - 3.2.1. Gældende ret
 - 3.2.2. Forslaget
4. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
5. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
6. Administrative konsekvenser for borgere
7. Miljømæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU retten
9. Hørte myndigheder og organisationer
10. Sammenfattende skema

1. Indledning og baggrund

Formålet med lovforslaget er at sikre, at lov om kemikalier indeholder de nødvendige hjemler til at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/65/EU af 8. juni 2011 om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr (herefter det nye RoHS-direktiv), der bl.a. stiller krav til virksomheder om, hvordan de skal indrette deres produktion og sikre, at de varer, de producerer eller sælger, overholder fastsatte krav, og hvordan de skal handle, hvis de finder ud af, at varerne ikke overholder kravene. Direktivet er en revision af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/95/EF af 27. januar 2003 om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr.

EU-krav til producenter, importører og forhandlere om indretning af produktion, kontrol med varer m.v. og krav til tilsynsmyndighedernes håndhævelse findes i et regelsæt, den såkaldte »varepakke«, der blev vedtaget i juli 2008. Varepakken har til formål at forbedre det indre markeds funktion på vareområdet samt forenkle og modernisere regler og principper i overensstemmelse med EU's strategi for bedre regulering. Varepakken skal fremme konkurrencen i det indre marked og samtidig sikre, at forbrugere og arbejdstagere beskyttes mod farlige varer.

Varepakken består af afgørelse nr. 768/2008/EF om fælles rammer for markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets afgørelse 93/465/EØF (herefter afgørelse nr. 768/2008/EF) og to forordninger, dels Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) 765/2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 339/93 (herefter benævnt forordning (EF) nr. 765/2008 om akkreditering og markedsovervågning) og dels Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr.

764/2008 om procedurer for anvendelsen af visse nationale tekniske forskrifter på produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, og om ophævelse af beslutning nr. 3052/95/EF. Sidstnævnte forordning er ikke relevant for dette lovforslag og vil ikke blive omtalt yderligere.

Det nye RoHS-direktiv har indarbejdet bestemmelser, der bygger på afgørelse nr. 768/2008/EF, for at reducere antallet af varer, der ikke overholder direktivets regler.

Nogle af de bestemmelser i det nye RoHS-direktiv, der bygger på afgørelse nr. 768/2008/EF, kan ikke gennemføres i dansk ret uden en ændring af kemikalieloven.

Formålet med lovforslaget er endvidere at sikre, at tilsynsmyndigheden har de tilstrækkelige handlemuligheder til rådighed, hvis stoffer, blandinger og andre varer, på det danske marked ikke overholder loven, regler udstedt i medfør heraf, eller EU-forordninger vedrørende de af denne lov omfattede stoffer, blandinger og varer. Der foreslås derfor indført hjemmel til, at tilsynsmyndigheden kan foretage selvhjælpshandlinger, hvis påbudte foranstaltninger ikke er udført inden den fastsatte frist. Dette svarer til retstilstanden i andre love på miljøområdet. Desuden udvides mulighederne for, at tilsynsmyndigheden kan give påbud om tilbagekaldelse eller selv foretage tilbagekaldelse. Endvidere foreslås hjemmel til beslaglæggelse af ulovlige varer. Der kan opstå situationer, hvor det vil være hensigtsmæssigt, at kunne beslaglægge ulovlige varer for på den måde at sikre, at reglerne ikke bliver omgået, f. eks. ved, at de ulovlige varer bortskaffes på ulovlig vis eller bliver forbrugt umiddelbart efter et kontrolbesøg. Dette er særligt relevant i forhold til ulovligt importerede bekæmpelsesmidler. Det forventes dog, at beslaglæggelseshjemlen kun vil blive anvendt i ganske få situationer, f. eks. hvor tilsynsmyndigheden vurderer, at et påbud om korrekt bortskaffelse ikke er tilstrækkeligt.

Nogle af de foreslåede styrkede håndhævelsesmidler er også nødvendige som supplement til forordning (EF) nr. 765/2008 om akkreditering og markedsovervågning og forordning (EF) nr. 648/2004 om vaske- og rengøringsmidler.

2. RoHS-direktivet og varepakken

RoHS-direktivet, det oprindelige såvel som det reviderede, begrænser anvendelsen af bly, kviksølv, cadmium, hexavalent chrom og to typer af flammehæmmere (PBB og PBDE) i elektrisk og elektronisk udstyr.

Formålet med direktivet er bl.a. at hindre, at de omfattede stoffer ender i affaldsstrømmen. Reglerne omfatter store og små husholdningsapparater, IT- og teleudstyr, forbrugerudstyr (radio og tv mv.), belysningsudstyr (både el-pærer og lamper), elektrisk og elektronisk værktøj, legetøj, fritids- og sportsudstyr og salgautomater.

Det gældende RoHS-direktiv, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/95/EF af 27. januar 2003 om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr, er gennemført i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 284 af 24. marts 2011 om begrænsning af import og salg samt fremstilling til eksport inden for EU af elektrisk og elektronisk udstyr, der indeholder visse farlige stoffer. Bekendtgørelsen er udstedt med hjemmel i kemikalieloven.

Den 1. juli 2011 blev det nye RoHS-direktiv offentliggjort i EU-Tidende nr. L 174 som direktiv 2011/65/EU af 8. juni 2011, og det skal implementeres i dansk ret senest den 2. januar 2013. Selve implementeringen vil ske ved udstedelse af en bekendtgørelse med hjemmel i kemikalieloven. Reglerne for størstedelens vedkommende finder anvendelse fra den 3. januar 2013.

Med vedtagelsen af det nye RoHS-direktiv er anvendelsesområdet blevet udvidet. Det betyder, at reglerne fra 2014 også omfatter medicinsk udstyr og fra 2015 også omfatter måle- og overvågningsudstyr. Fra 2019 omfatter reglerne alt elektrisk og elektronisk udstyr, med undtagelse af de kategorier af udstyr, der specifikt er undtaget, såsom militært udstyr og udstyr til rumfart.

Endvidere er der undtagelser til visse specifikke anvendelser af de omfattede farlige stoffer, såsom bly i loddematerialer med højt smeltepunkt, cadmium og cadmiumforbindelser i termosikringer og kviksølv til visse lysstofrør.

Kommissionen kan ved delegerede retsakter tilpasse nogle af bilagene til direktivet. De kan f.eks. begrænse brugen af flere stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr, og de kan fjerne eller optage specifikke undtagelser til direktivets forbud, hvis visse kriterier er opfyldt.

Krav om, at elektrisk og elektronisk udstyr ikke må indeholde visse stoffer, kan fastsættes med hjemmel i kemikalielovens § 30, og derfor er der ikke behov for lovændring for at gennemføre denne del af direktivet.

Med ændringen af RoHS-direktivet bliver der stillet større krav til virksomhedernes egenkontrol, m.v. Kravene skal være med til at sikre, at der kun bliver importeret og solgt elektrisk og elektronisk udstyr, der overholder direktivets krav. Direktivet har opstillet krav til producenter, importører

og forhandlere. Kravene er baseret på nogle af referencebestemmelserne fra afgørelse nr. 768/2008/EF. Afgørelsen 768/2008/EF fastsætter en fælles ramme af generelle principper og referencebestemmelser for udarbejdelsen af EU-lovgivning om harmonisering af betingelserne for markedsføring af varer. Afgørelsen indeholder referencebestemmelserne for kommende EU-lovgivning om varer, herunder en række definitioner og generelle forpligtelser for virksomheder (dvs. producenter, producentens bemyndigede repræsentant, importører og forhandlere), krav til varers sporbarhed (identifikation af varen/virksomheden), krav til indhold i producentens overensstemmelseserklæring, der ledsager varen, krav til udformning af CE-mærket, detaljerede krav til overensstemmelsesvurderingsorganer, krav til myndigheder, der selv er udpeget som overensstemmelsesvurderingsorgan, og en harmoniseret beskyttelsesklausulprocedure. Nogle af referencebestemmelserne er brugt direkte i det nye RoHS-direktiv, mens andre er blevet omskrevet, så de passer til direktivets anvendelsesområde.

Nedenfor følger en beskrivelse af, hvilke nye forpligtelser for hhv. producenter, importører og forhandlere der er indarbejdet i det nye RoHS-direktiv baseret på afgørelse nr. 768/2008/EF.

Direktivets artikel 7 regulerer producentens forpligtelser. Producenten skal bl.a. sikre, at udstyret er i overensstemmelse med direktivets krav, samt udarbejde teknisk dokumentation og EU-overensstemmelseserklæring, foretage intern produktionskontrol og anbringe CE-mærkning på det elektriske eller elektroniske udstyr. Den tekniske dokumentation og EU-overensstemmelseserklæringen skal opbevares i 10 år efter, at udstyret er bragt i omsætning. Producenten skal sørge for, at der findes procedurer, der sikrer, at produktionsserier bliver ved med at leve op til kravene i RoHS-direktivet. Der skal føres register over udstyr, der ikke opfylder kravene, og over produkttilbagekaldelser, og forhandlerne skal orienteres om registreringen. Producenten skal sikre, at udstyret er forsynet med type-, parti-, eller serienummer eller anden identifikation, ligesom producentens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke, og kontaktadresse skal fremgå af udstyret. Hvis producenten finder eller har grund til at tro, at udstyr, som han har solgt, ikke er i overensstemmelse med direktivet, skal denne straks træffe de nødvendige foranstaltninger til at bringe det pågældende udstyr i overensstemmelse med direktivet, og om nødvendigt trække det tilbage fra forhandlerne og eventuelt brugere samt orientere de kompetente nationale myndigheder i de medlemsstater, hvor denne har solgt udstyret, om situationen. Herudover skal producenten på grundlag af en kompetent national myndigheds begrundede anmodning give al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere udstyrets overensstemmelse med direktivet. Dokumentationen og informationen skal være på et sprog, der er let forståeligt for myndigheden. Hvis myndigheden anmoder om det, skal producenten samarbejde med myndigheden om foranstaltninger, der træffes for at sikre, at direktivet overholdes, hvad angår udstyr, som producenten har solgt.

Direktivets artikel 8 regulerer pligterne for bemyndigede repræsentanter. Ifølge det nye RoHS-direktiv kan producenten ved skriftlig fuldmagt udpege en bemyndiget repræsentant, men det er ikke alle producentens forpligtelser, der kan være en del af den bemyndigede repræsentants fuldmagt, jf. det nye RoHS-direktiv artikel 8. Således er det kun producenten, der kan sikre, at de varer han producerer, er fremstillet i overensstemmelse med kravene i fastsatte regler. Udarbejdelse af teknisk dokumentation kan heller ikke være en del af den bemyndigede repræsentants fuldmagt. Fuldmagten skal som minimum sætte den bemyndigede repræsentant i stand til at sørge for, at EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation står til rådighed for de nationale tilsynsmyndigheder i en given periode, på grundlag af den kompetente nationale myndigheds begrundede anmodning, at give den al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere varens overensstemmelse med direktivet, og at samarbejde med de nationale kompetente myndigheder, hvis disse anmoder herom, om foranstaltninger, der træffes for at sikre overholdelse af direktivet hvad angår de varer, der er omfattet af fuldmagten.

Direktivets artikel 9 regulerer pligterne for importører, der importerer varer til EU fra tredjelande (herefter EU-importør). Det skal bemærkes, at private, der importerer varer til eget brug ikke vil blive anset som en importør, og derfor heller ikke vil blive omfattet af reglerne. EU-importøren skal bl.a. sørge for, at det elektriske og elektroniske udstyr, som denne importerer, overholder direktivets krav. EU-importøren skal sikre sig, at producenten har gennemført overensstemmelsesprocedure, har udarbejdet den tekniske dokumentation, har sat CE-mærke på og i øvrigt har mærket udstyret efter direktivets regler derom. Hvis EU-importøren finder, at elektrisk og elektronisk udstyr indeholder forbudte stoffer omfattet af direktivets bilag II, må det ikke importeres eller sælges, før det er bragt i overensstemmelse med direktivet. EU-importøren skal samtidig orientere producenten og markedsovervågningsmyndighederne om situationen. Udstyret skal forsynes med EU-importørens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktadresse. Der skal føres register over udstyr, der ikke opfylder direktivets krav, og udstyr, der er blevet tilbagekaldt. Forhandlerne skal orienteres om registreringen. En EU-importør, der finder eller har grund til at tro, at udstyr, som denne har bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med direktivet, skal straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe det pågældende udstyr i overensstemmelse med direktivet, og om nødvendigt trække det tilbage fra forhandlerne og eventuelt brugere og straks orientere de kompetente nationale myndigheder i de medlemsstater, hvor EU-importøren har solgt det pågældende udstyr. EU-importøren skal opbevare en kopi af EU-overensstemmelseserklæringen i 10 år efter, at udstyret er bragt i omsætning. Den tekniske dokumentation skal stilles til rådighed for tilsynsmyndighederne, hvis de anmoder om det. Hvis myndighederne anmoder om det, skal EU-importøren samarbejde med dem om foranstaltninger, der træffes for at sikre overholdelse af direktivet, hvad angår udstyr, som EU-importøren har bragt i omsætning. Endvidere skal EU-importøren på grund-

lag af en kompetent national myndigheds begrundede anmodning give denne al den information og dokumentation, der er nødvendig, for at konstatere udstyrets overensstemmelse med direktivet. Informationen og dokumentationen skal være på et sprog, der er let forståeligt for myndigheden.

Direktivets artikel 10 regulerer pligterne for forhandlere og importører, der importerer varer til Danmark fra andre EU-lande. Disse skal bl.a. sikre, at elektrisk og elektronisk udstyr er forsynet med CE-mærkning og er ledsaget af den krævede dokumentation på et sprog, der er let forståeligt for forbrugerne og andre slutbrugere i den medlemsstat, hvor udstyret skal gøres tilgængeligt. Forhandlere og importører, der importerer varer til Danmark fra andre EU-lande skal ligeledes sikre, at producenten og EU-importøren har mærket udstyret, som de skal. En forhandler eller en importør, der importerer varer til Danmark fra andre EU-lande, som finder, eller har grund til at tro, at bestemt udstyr ikke overholder direktivets krav, må ikke bringe udstyret i omsætning, før det er blevet bragt i overensstemmelse med direktivets krav. Producenten, EU-importøren og tilsynsmyndigheden skal orienteres om situationen. En forhandler eller en importør, der importerer varer til Danmark fra andre EU-lande, som finder eller har grund til at tro, at udstyr som vedkommende har solgt, ikke er i overensstemmelse med direktivet, skal sikre sig, at der træffes de nødvendige foranstaltninger for at bringe det pågældende udstyr i overensstemmelse med direktivet og om nødvendigt trække det tilbage fra andre forhandlere og eventuelt brugere, og straks orientere de kompetente nationale myndigheder i de medlemsstater, hvor udstyret er blevet solgt, om situationen. Hvis en kompetent national myndighed giver en begrundet anmodning herom, skal forhandlere og importører, der importerer varer til Danmark fra andre EU-lande give al den information og dokumentation, der er nødvendig for at konstatere udstyrets overensstemmelse med direktivet. Forhandlere og importører, der importerer varer til Danmark fra andre EU-lande skal, hvis myndigheden anmoder herom, samarbejde med myndigheden om foranstaltninger, der træffes for at sikre overholdelse af direktivet, hvad angår udstyr, som de har gjort tilgængelig på markedet.

Direktivets artikel 12 er en fælles bestemmelse for producenten, EU-importøren, andre importører og forhandlere. Fælles for disse er, at de i ti år efter, at de har solgt noget bestemt elektrisk og elektronisk udstyr, skal kunne identificere de producenter, importører og forhandlere, som har leveret udstyr til dem, og de virksomheder, som de har leveret udstyr til.

Direktivets artikel 18 fastlægger, at medlemsstaterne skal gennemføre markedsovervågning efter artikel 15-29 (kapitel III) i forordning (EF) nr. 765/2008 om akkreditering og markedsovervågning.

Forordning (EF) nr. 765/2008 om akkreditering og markedsovervågning skal ses i sammenhæng med afgørelse nr. 768/2008/EF. Forordningen gælder alle varer, der er omfattet af EU's retsakter om harmonisering af vilkårene for markedsføring af varer.

Den del af forordningen, der er relevant for dette lovforslag, er kapitel III om markedsovervågning.

Af forordningens kapitel III fremgår det, at medlemsstaterne skal organisere og udøve en effektiv markedsovervågning, der sikrer, at varer, der sælges i EU, overholder relevante EU-regler. Medlemsstaterne skal endvidere sikre, at varen, når den er korrekt installeret, behandlet og anvendt, ikke er til fare for sundhed eller sikkerhed eller andre hensyn af betydning for beskyttelse af offentlige interesser, som fremgår af den relevante EU-lovgivning.

Medlemsstaterne skal i henhold til forordningen sikre en koordinering og et samarbejde mellem myndigheder med ansvar for markedsovervågning, samt etablere passende procedurer i forhold til at sikre f.eks. opfølgning på klager, registrering af ulykker forårsaget af farlige varer, opdatering af teknisk og videnskabelig viden om sikkerhedsaspekter mv. Markedsovervågning skal her forstås som aktiviteter, der gennemføres, og foranstaltninger, der træffes af offentlige myndigheder for at sikre, at varer er i overensstemmelse med krav, der er fastsat i den relevante harmoniseringslovgivning i EU, og ikke er til skade for sundhed og sikkerhed eller andre aspekter vedrørende beskyttelse af samfundsinteresser. Medlemsstaterne skal etablere, gennemføre og løbende opdatere markedsovervågningsprogrammer, som løbende skal evalueres, ligesom markedsovervågningsmyndighederne skal foretage dokumentationsmæssige og fysiske tjek af varer i fornødent omfang.

Medlemsstaterne skal endvidere sikre, at myndighederne med ansvar for markedsovervågning har de nødvendige beføjelser og ressourcer til at varetage deres opgaver. Myndighederne skal desuden have beføjelser til at tilvejebringe den nødvendige dokumentation og information fra de erhvervsdrivende, ligesom de skal samarbejde med disse for at forebygge eller reducere risici ved varer.

Forordningen foreskriver også, at medlemsstaterne skal sikre, at varer, der udgør en alvorlig risiko, og som kræver hurtig indsats, trækkes tilbage fra markedet eller forhindres i at blive markedsført. Kommissionen skal uden ophold informeres herom, og advarsler om identificerede farlige varer skal desuden formidles til forbrugere. Hvis myndighederne anser det for nødvendigt, kan de destruere eller på anden vis ubrugeliggøre varer, der udgør en alvorlig risiko.

De fleste af de beføjelser, som forordningen kræver, har tilsynsmyndighederne allerede i medfør af kemikalieloven. Der er dog enkelte bestemmelser i forordningen, der kræver supplerende danske regler. Bl.a. er der behov for en bestemmelse om, at myndigheder kan tilbagekalde varer, der udgør en alvorlig risiko, og en bestemmelse om, at myndighederne kan destruere eller på anden vis ubrugeliggøre varer, der udgør en alvorlig risiko, samt en regel om betaling herfor.

3. Lovforslagets hovedindhold

3.1. Krav til virksomheder om egenkontrol, oplysnings- og undersøgelsespligt

3.1.1. Gældende ret

Med det nye RoHS-direktiv vil der som det fremgår af afsnit 2, skulle fastsættes regler om virksomheders forpligtelser til at sikre, at de varer, de fremstiller, importerer og sælger, overholder direktivets regler. Nogle af pligterne handler om intern produktionskontrol, at kunne dokumentere, at varerne er lovlige, og efter anmodning, at udlevere oplysningerne til tilsynsmyndigheden. Andre pligter handler om oplysning til borgerne og oplysning til andre virksomheder samt myndigheder om ulovlige varer og mærkning, herunder CE-mærkning.

Kemikalieloven indeholder allerede bestemmelser, som dækker nogle af de pligter, der med det nye RoHS-direktiv bliver pålagt virksomheder, men ikke alle de nye pligter er dækket af de eksisterende bestemmelser i kemikalieloven.

Kemikalielovens kapitel 4, omhandler blandt andet mærkning. § 22, stk. 1 og 2, handler kun om stoffer og blandinger – og ikke varer generelt – og tager sigte på faremærkning. Af § 22, stk. 4, fremgår det, at miljøministeren kan fastsætte regler om mærkning af varer, når varen indeholder eller afgiver et stof eller blanding, hvis egenskaber gør en sådan mærkning påkrævet. Der er altså tale om en anden type mærkning end den, der er påkrævet i det nye RoHS-direktiv. § 22 a giver ministeren mulighed for at fastsætte regler om, at stoffer eller blandinger ved salg skal være ledsaget af et oplysningsblad med indholdsdeklarationer, risikoangivelser, sikkerhedsforskrifter og lignende. § 22 a gælder kun for stoffer og blandinger og dermed ikke for den type af varer, der er omfattet af RoHS-direktivet.

Ifølge § 38 e, stk. 1, skal enhver producent eller importør af et stof, en blanding eller en anden vare være i besiddelse af dokumentation for, at stoffet, blandingen eller varen opfylder de krav, der er fastsat i denne lov, i regler fastsat i medfør heraf samt i EU-forordninger om de stoffer, blandinger og varer, der er omfattet af loven. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om kravene til dokumentationen.

Efter § 39 skal producenter, importører og forhandlere efter anmodning fra ministeren eller tilsynsmyndigheden give de oplysninger om varer, omfattet af loven, som har betydning for myndighedernes administration eller kontrol af regler fastsat i medfør af loven.

§ 39 a fastsætter, at § 39 også finder anvendelse i tilfælde, hvor en udenlandsk myndighed anmoder ministeren eller tilsynsmyndighederne om oplysninger som nævnt i § 38 e, eller § 39, til brug for administration og kontrol af det pågældende lands lovgivning. De udenlandske myndigheder skal dog rette henvendelse til ministeren eller tilsynsmyndigheden i Danmark. Virksomhederne har ikke nogen pligt til at udlevere oplysninger direkte til udenlandske myndigheder.

Ifølge § 8, stk. 1, gælder loven ikke for stoffer, der eksporteres, medmindre ministeren bestemmer andet. Bestem-

melsen giver således en bemyndigelse for ministeren til at fastsætte, at regler også skal gælde ved eksport.

3.1.2. Forslaget

En del af de forpligtelser, der bliver pålagt de erhvervsdrivende i det nye RoHS-direktiv - pga. indarbejdelsen af bestemmelser fra afgørelse nr. 768/2008/EF - går videre end hvad der i dag er hjemmel til at pålægge de erhvervsdrivende i henhold til kemikalieloven. Det gælder f.eks. virksomheders pligt til at føre register, påføre CE-mærkning, påføre anden mærkning, af egen drift at tilbagekalde ulovlige varer fra forhandlere og brugere og af egen drift give bestemte oplysninger til andre led i forhandlingskæden og forbrugerne, herunder oplysninger om ulovlige varer. Se endvidere de specielle bemærkninger. En lovændring er derfor nødvendig for at kunne implementere hele direktivet.

Selvom kemikalieloven allerede dækker nogle af de forpligtelser, som virksomheder bliver pålagt efter det nye RoHS-direktiv, er det fundet mest hensigtsmæssigt at samle bemyndigelserne til at gennemføre hele det system af pligter, der er baseret på afgørelse nr. 768/2008/EF og indarbejdet i det nye RoHS-direktiv, i en ny bestemmelse, den foreslåede § 39 b. De eksisterende bemyndigelser er formuleret meget bredt og upræcist, og det kan derfor give anledning til tvivl, hvor langt de rækker i forhold til de i visse tilfælde ret vidtgående forpligtelser i afgørelse 768/2008/EF og det nye RoHS-direktiv. Desuden udgør bestemmelserne om egenkontrol m.v. i direktivet et samlet system. Den foreslåede bestemmelse vil på en overskuelig måde sikre, at kemikalieloven indeholder den krævede hjemmel. Det vil ligeledes lette implementeringen af fremtidige EU-retsakter, der har fået indarbejdet tilsvarende krav som dem, der findes i det nye RoHS-direktiv. Det foreslås at begrænse bemyndigelsen til kun at gælde for varer, hvor det følger af EU-regler, at der skal udstedes regler af denne art.

Det bemærkes, at der på dette område normalt vil være tale om totalharmonisering. Hvis der fastsættes supplerende nationale krav til de pågældende varer, vil den foreslåede bestemmelse ikke kunne bruges til at fastsætte krav vedrørende egenkontrol, oplysnings- og undersøgelsespligter, der relaterer sig til de rent nationale krav.

De indholdsmæssige krav til varerne vil blive fastsat i bekendtgørelser, f.eks. med hjemmel i lovens § 30. Det foreslås derfor, at også de tilhørende egenkontrolkrav fastsættes i bekendtgørelser. Der er desuden tale om omfattende og teknisk komplicerede regler, som det ikke vil være hensigtsmæssigt at indsætte i selve loven.

Det er ikke hensigten, at bemyndigelsen i den foreslåede § 39 b på nogen måde skal indskrænke rækkevidden af andre bestemmelser i kemikalieloven, herunder de bestemmelser, der er nævnt under afsnit 3.1.1. F.eks. vil § 38 e, stk. 1, fortsat skulle bruges til at fastsætte regler om egenkontrol i relation til krav til stoffer, blandinger og varer, der er fastsat på rent national basis, eller hvor den pågældende EU-retsakt ikke indeholder specifikke krav til egenkontrollen.

3.2. Skærpede regler om håndhævelse

3.2.1. Gældende ret

Efter kemikalielovens § 48, stk. 1, skal tilsynsmyndigheden foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet er af underordnet betydning. Det sker i første omgang ved at meddele den for forholdet ansvarlige, at det ulovlige forhold skal bringes til ophør (en såkaldt indskærpelse). Samtidig med indskærpelsen kan tilsynsmyndigheden påbyde den ansvarlige straks, eller inden for en nærmere angivet frist, for egen regning enten at give efterfølgende oplysning om faren ved stoffet, blandingen eller varen, og hvordan faren kan forebygges, afhjælpe forhold, som er årsag til faren, tilbagetage stoffet, blandingen eller varen fra markedet eller at destruere stoffet, blandingen eller varen på forsvarlig vis.

Tilsynsmyndigheden kan, når det skønnes påkrævet, oplyse offentligheden om farene ved et stof, en blanding eller en vare, jf. § 48, stk. 3, men derudover kan tilsynsmuligheden ikke foretage andre selvhjælpshandlinger, såsom selv at afhjælpe forhold, der er årsag til faren, selv at tilbagetage varer fra markedet eller selv at destruere varer. Der er heller ikke hjemmel til at tilsynsmyndigheden kan beslaglægge ulovlige varer. Håndhævelsessystemet i kemikalieloven er baseret på, at de, der har overtrådt reglerne, efterfølgende opfylder tilsynsmyndighedens indskærpelser eller påbud. Hvis det ikke er tilfældet, må retsplejelovens regler om politiets beslaglæggelse og det strafferetlige system i øvrigt anvendes.

Miljøministeren kan forbyde salg og anvendelse af varer, som indebærer fare for sundheden eller medfører skade på miljøet, jf. § 30, stk. 3. I forbindelse med et forbud mod salg eller anvendelse efter § 30, kan ministeren påbyde en producent eller importør for egen regning at tilbagekalde stoffet, blandingen eller varen fra forhandlere eller brugere, når det findes nødvendigt for at sikre, at stoffet, blandingen eller varen ikke medfører alvorlig fare for sundheden eller alvorlig skade på miljøet, jf. § 32 a, stk. 1.

Ifølge § 32 a, stk. 2, har forhandlere og brugere af et stof, en blanding eller en vare, som tilbagekaldes efter § 32 a, stk. 1, pligt til at aflevere stoffet, blandingen eller varen til producenten eller importøren efter dennes anvisning.

Forordning (EF) nr. 765/2008 om akkreditering og markedsovervågning gælder for alle varer, der er omfattet af EU's harmoniseringslovgivning, medmindre andet er bestemt. Det nye RoHS-direktiv henviser direkte til forordningens kapitel III. Forordninger er umiddelbart gældende og skal derfor som udgangspunkt ikke gennemføres i dansk ret. Imidlertid er forordningens bestemmelser om krav til myndighedernes tilsyn og håndhævelse formuleret som pligter for medlemsstaterne til, hvordan de indretter deres tilsyns- og håndhævelsessystem, og må derfor kræve, at de nødvendige hjemler for tilsynsmyndighederne er til stede i den nationale lovgivning. Ifølge artikel 19, stk. 1, kan tilsynsmyndighederne forlange, at de erhvervsdrivende fremlægger det dokumentationsmateriale og de oplysninger, som myndighederne anser for nødvendige for at kunne udføre deres opga-

ver, og om nødvendigt og begrundet få adgang til de erhvervsdrivendes lokaliteter og til at tage de nødvendige stikprøver af produkterne. De kan destruere eller på anden vis ubrugeliggøre produkter, der udgør en alvorlig risiko, hvis de anser det for nødvendigt. Der er således tale om omfattende og til dels særdeles indgribende beføjelser. I betragtning heraf, og at forordningen i øvrigt er formuleret som pligter for medlemsstaterne til at tilvejebringe de nødvendige beføjelser for tilsynsmyndighederne, vurderes det, at også disse bestemmelser skal forstås som en pligt for medlemsstaterne til at give deres tilsynsmyndigheder disse beføjelser, men ikke som en direkte hjemmel til indgreb over for private. I det omfang de ikke findes i gældende nationale regler, skal der således tilvejebringes de nævnte håndhævelsesmidler i national lovgivning.

I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF om produktsikkerhed i almindelighed, som er gennemført i Danmark ved lov nr. 1262 af 16. december 2009 om produktsikkerhed, må producenter kun markedsføre sikre produkter. Reglerne er dog begrænset til at gælde for forbrugerprodukter, og dækker kun forbrugernes sikkerhed og sundhed. Beskyttelse af miljøet er ikke omfattet af direktivet. Desuden viger direktivet for andre EU-retsakter, der har specifikke bestemmelser om sikkerheden ved produkter, der er bestemt for forbrugerne.

Efter kemikalielovens § 49, stk. 1, har tilsynsmyndighederne og personer, der af disse myndigheder er bemyndiget dertil, uden retskendelse mod behørig legitimation adgang til offentlige og private ejendomme, lokaliteter og transportmidler for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger efter loven eller regler fastsat i henhold til loven.

3.2.2. Forslaget

Nogle af bestemmelserne om tilsyn og håndhævelse i forordning (EF) nr. 765/2008 om akkreditering og markedsovervågning kræver supplerende danske regler på kemikalielovens område ud over de tilsyns- og håndhævelsesregler, der allerede findes i loven. Dette gælder krav om, at tilsynsmyndigheder skal kunne destruere varer, der udgør en alvorlig risiko, hvis de anser det for nødvendigt, jf. forordningens artikel 19, stk. 1, 2. afsnit. Forordningen regulerer ikke omkostningerne i forbindelse med destruktion, men der er behov for en supplerende bestemmelse om, hvem der skal betale herfor. Det foreslås derfor at indsætte bestemmelser vedrørende tilsynsmyndighedens destruktion af varer i en ny bestemmelse, § 48 a, stk. 1 og 4, se lovforslagets § 1, nr. 6.

Endvidere skal medlemsstaterne i henhold til forordningens artikel 20 sikre, at varer, der udgør en alvorlig risiko, tilbagekaldes fra forhandlere og brugere. Det fremgår af forordningens artikel 16, stk. 2, at markedsovervågningen skal sikre, at varer, der er omfattet af EU's harmoniseringslovgivning, og som kan være til skade for brugernes sundhed og sikkerhed, eller som på anden måde ikke er i overensstemmelse med gældende krav, der er fastsat i EU's harmoniseringslovgivning, trækkes tilbage, forbydes eller kun gøres tilgængelige på markedet i begrænset omfang.

Det nye RoHS-direktiv stiller desuden krav til producenter, EU-importører, andre importører og forhandlere om i visse tilfælde at tilbagekalde ulovlige varer fra forhandlere og brugere.

Disse regler omhandler således foruden tilbagekaldelse fra forhandlere også tilbagekaldelse fra brugere. For fuldt ud at kunne leve op til og håndhæve disse forpligtelser, foreslås det, at tilsynsmyndigheden skal kunne give påbud om tilbagekaldelse fra brugerne, og ikke som i dag kun fra forhandlere. Det foreslås derfor at indarbejde en sådan bemyndigelse i kemikalielovens § 48, stk. 2, nr. 3, se lovforslagets § 1, nr. 3.

Der forekommer af og til tilfælde, hvor den ansvarlige for en lovovertrædelse nægter at efterkomme tilsynsmyndighedens indskærpelser eller påbud. I den situation er den eneste reelle mulighed i dag at gennemføre en straffesag, hvilket ikke i alle tilfælde er tilstrækkeligt til at opnå en effektiv og hurtig håndhævelse, så det sikres, at miljø og sundhed ikke lider skade. Der er af denne grund hjemmel i en række andre miljølove til at foretage selvhjælpshandlinger, og det foreslås at indføre en tilsvarende hjemmel i kemikalieloven.

Det foreslås således at indføre hjemmel til, at tilsynsmyndigheden kan foretage selvhjælpshandlinger, hvis påbudte foranstaltninger ikke er udført, inden den fastsatte frist er udløbet, og at dette skal ske for den ansvarliges regning. Der foreslås indsat en ny bestemmelse herom (§ 48 a, stk. 1), jf. lovforslagets § 1, nr. 6.

Forordning (EF) nr. 765/2008 om akkreditering og markedsovervågning finder kun anvendelse på varer, der er omfattet af EU's harmoniseringslovgivning, men den nye § 48 a foreslås at skulle gælde for alle stoffer, blandinger og andre varer, omfattet af kemikalieloven eller regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslås således, at der skal gælde de samme håndhævelsesinstrumenter, uanset om det er nationale eller EU-retlige regler, der skal håndhæves. Kemikalielovens bestemmelser om håndhævelse sonderer i dag ikke mellem, om de varer, som der skal føres tilsyn med, udelukkende er omfattet af nationale regler eller af EU-regler. Der ses ikke nogen grund til, at der skulle gælde mindre effektive tilsyns- og håndhævelsesregler for varer, der er omfattet af rent nationale regler i forhold til varer, der er omfattet af EU-regler, når beskyttelseshensynet er det samme. Håndhævelsesmulighederne bør ikke afhænge af, om kravene til varerne har udspring i EU-regler eller ej.

Den gældende adgangsbestemmelse i lovens § 49, stk. 1, giver ikke mulighed for, at tilsynsmyndigheden kan få adgang for at foretage selvhjælpshandlinger, men alene for at tilvejebringe oplysninger. Det foreslås derfor at udvide adgangsbestemmelsen så den omfatter alle opgaver efter loven. Samtidig foreslås det, at præcisere bestemmelsen så den svarer til øvrige love på miljøområdet, f.eks. miljøbeskyttelsesloven og husdyrgodkendelsesloven.

Endelig foreslås en ny § 48 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, som gør det muligt for tilsynsmyndigheden, eksempelvis Miljøstyrelsen, SKAT eller Ministeriet for Fødevarer, Land-

brug og Fiskeri, og politiet på vegne af tilsynsmyndigheden, at beslaglægge ulovlige partier af stoffer, blandinger og andre varer hos producenter, importører forhandlere eller brugere m.v. med henblik på lovliggørelse eller destruktion, til sikring af bevismidler og til sikring af det offentlige krav på sagsomkostninger, konfiskation og bøde. Endvidere foreslås det, at tilsynsmyndigheden eller politiet på vegne af tilsynsmyndigheden, kan tage ulovlige stoffer, blandinger og andre varer, som ingen vedkender sig rådighed over, og hvorover ingen gør en ret gældende, i bevaring.

Formålet er bl.a. at sikre, at de ulovlige varer ikke bliver forbrugt eller fjernet. Hvis tilsynsmyndigheden selv får mulighed for at beslaglægge ulovlige varer, vil det sikre, at varerne og dermed beviserne ikke bliver skaffet af vejen, inden politiet når frem.

Tilsynsmyndigheden har ikke på nuværende tidspunkt hjemmel til at beslaglægge eller tilbageholde ulovlige genstande, og er i dag nødsaget til at anmode politiet om assistance, hvis der er behov for at beslaglægge varer, der ikke overholder kemikalieloven, regler fastsat i medfør af denne lov eller EU-forordninger vedrørende de af denne lov omfattede stoffer, blandinger og andre varer. Det vil i sådanne situationer være hensigtsmæssigt at kunne fratage virksomheden råderetten over den ulovlige genstand for på den måde at sikre, at reglerne ikke bliver omgået ved at genstanden fjernes eller forbruges, uden at tilsynsmyndigheden har mulighed for at gribe ind.

Det er særligt relevant i de situationer, hvor tilsynsmyndigheden opdager eller modtager en anmeldelse om ulovlige bekæmpelsesmidler. Behovet har i særlig grad vist sig i forbindelse med SKATs tilsyn med ikke godkendte bekæmpelsesmidler, men har også været aktuelt i forbindelse med Miljøstyrelsens tilsyn med bekæmpelsesmidler og andre varer omfattet af kemikalieloven.

I disse og i mange andre tilfælde vil overtrædelserne være objektivt konstaterbare på stedet. En lignende hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 111 a har vist sig effektiv i forbindelse med håndhævelsen af pantordningen for emballager til øl og læskedrikke.

Herudover pålægger forordning (EF) nr. 648/2004 om vaske- og rengøringsmidler, som på visse punkter harmoniserer markedsføringen af vaske- og rengøringsmidler, medlemsstaterne at fastsætte regler, der giver dem mulighed for at tilbageholde partier af vaske- og rengøringsmidler, der ikke er i overensstemmelse med forordningen. Med hjemmel i kemikalieloven kan tilsynsmyndigheden pålægge den ansvarlige at tilbagetage ulovlige vaske- og rengøringsmidler, men der er ikke hjemmel til, at tilsynsmyndigheden kan tilbageholde varerne.

Det foreslås, at varerne kun kan frigives, hvis de lovliggøres og skyldige bødekra v og sagsomkostninger betales. Hvis dette ikke er sket inden 4 måneder, kan varerne destrueres. Endvidere foreslås at destruktion kan ske straks, hvis tilsynsmyndigheden vurderer, at lovliggørelse ikke vil kunne ske inden for fristen.

4. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget har konsekvenser for det offentlige, i det omfang der vil blive gjort brug af de foreslåede bestemmelser om tilsynsmyndighedens mulighed for selvhjælpshandlinger og beslaglæggelse, jf. de foreslåede §§ 48 a og 48 b. Ligeledes vil der være administrative ressourcer forbundet med udstedelse af påbud efter den foreslåede § 48, stk. 2, nr. 3.

Det forventes dog, at der ikke vil blive behov for at bruge tilsynsmyndighedens nye beføjelser til selvhjælpshandlinger i mange tilfælde, fordi virksomheder oftest retter sig efter indskærper og påbud fra tilsynsmyndigheden. Selvhjælpshandlinger er sidste udvej for tilsynsmyndigheden, og skal kun anvendes i de undtagelsestilfælde, hvor det er eneste mulighed for at sikre overholdelse af fastsatte regler.

For så vidt angår beslaglæggelse af ulovlige stoffer, blandinger og andre varer efter lovforslagets § 48 b, så vil dette i nogen grad kunne medføre øgede økonomiske byrder for tilsynsmyndigheden. Omkostningerne pålægges den forholderet ansvarlige, men vil i første omgang skulle afholdes af tilsynsmyndigheden. I de tilfælde hvor pengene ikke kan inddrives, vil tilsynsmyndigheden endeligt skulle afholde omkostningerne. Det vurderes, at dette vil være tilfældet maksimalt 7 gange årligt, til en samlet sum af ca. 95.000 kr. De forventede udgifter vil blive afholdt indenfor Miljøministeriets bevillingsramme.

Den foreslåede § 39 b vil i sig selv ikke give anledning til øgede økonomiske eller administrative omkostninger for det offentlige, idet der alene er tale om en bemyndigelse.

5. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

I det omfang beføjelserne i de foreslåede §§ 48 a og 48 b om tilsynsmyndighedens mulighed for at udøve selvhjælpshandlinger og at beslaglægge ulovlige varer udnyttes, vil det medføre økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet. Det er dog kun dem, der overtræder reglerne, der vil blive ramt. Omfanget af de økonomiske og administrative konsekvenser vil afhænge af, i hvor stort et omfang tilsynsmyndigheden vil anvende muligheden for at udstede påbud om at tilbagekalde varer fra brugere, udøve selvhjælpshandlinger eller beslaglægge ulovlige varer samt den gennemsnitlige værdi af de ulovlige varepartier, som tilbagekaldes, hvilket er meget svært at vurdere. Det forventes dog ikke at være mange tilfælde.

Den foreslåede § 39 b vil i sig selv ikke give anledning til øgede økonomiske eller administrative omkostninger for erhvervslivet, idet der alene er tale om en bemyndigelse.

Udmøntningen af bemyndigelsen vil betyde administrative og økonomiske byrder for erhvervslivet. Byrderne vil afhænge af, hvilke forpligtelser der bliver indarbejdet i de enkelte direktiver. Udgiften ved udmøntningen vil blive opgjort ved udstedelsen af de bekendtgørelser, hvor hjemlen bliver brugt. Det er foreløbigt vurderet at gennemførelsen af de nye forpligtelser i det nye RoHS-direktiv vil koste erhvervslivet 3.560.000-5.190.000 kr. årligt. Vurderingen er

baseret på WEEE statistik 2008 og materiale fra Danmarks statistik.

6. Administrative konsekvenser for borgere

Lovforslaget og dets udmøntning vil ikke have administrative konsekvenser af betydning for borgerne. I tilfælde, hvor varer bliver tilbagekaldt fra brugerne, vil disse skulle aflevere dem som anvist og have udgifter hertil refunderet fra den ansvarlige.

7. Miljømæssige konsekvenser

De miljømæssige konsekvenser af lovforslaget afhænger af den konkrete udmøntning. Målet med den foreslåede myndighed i § 39 b er at gennemføre regler, der skal sikre, at visse varer overholder bestemte EU-retsakter for at beskytte bl.a. miljøet.

De foreslåede udvidede håndhævelsesmuligheder for tilsynsmyndigheden, vil forbedre muligheden for at beskytte miljøet ved at hindre, at der findes ulovlige stoffer, blandinger og andre varer på det danske marked, og at ulovlige stoffer blandinger og andre varer anvendes.

8. Forholdet til EU retten

Lovforslaget har til formål at gøre det muligt at implementere RoHS-direktivet, og eventuelle senere EU-retsakter, der kommer til at indeholde lignende egenkontrolforpligtelser som RoHS-direktivet.

Frist for national gennemførelse af RoHS-direktivet er den 2. januar 2013.

Endvidere foreslås supplerende regler til forordning (EF) nr. 765/2008 om akkreditering og markedsovervågning, og til forordning (EF) 648/2004 om vaske- og rengøringsmidler.

9. Hørte myndigheder og organisationer

Lovforslaget har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatsamfundet, Affald Danmark, Akademiet for tekniske videnskaber, Aldi Holding A/S, Altos A/S, Arbejderbevægelsens Erhvervsrådssekretariat, Arbejdsmiljøinstituttet, Arbejdstilsynet, Astma-Allergi Forbundet, Autobranchens Handels- og Industriforening i Danmark (AUTIG), Bang & Olufsen miljø og kvalitet, BASF A/S, Bekæmpelsesmiddelrådets medlemmer, Beredskabsstyrelsen, Bilbranchen, Bispebjerg Hospital (Giftlinjen), Branchearbejdsmiljørådet Jord til Bord, Brancheforeningen SPT, Branche-fællesskab for IT-tele-elektronik og kommunikationsvirksomheder (ITEK), Branchen ForbrugerElektronik, Branchevalget for Frø, Bygge- Anlægs- og Trækartellet, Centralorganisationen af industriansatte i Danmark (Co-industri), Chemtox-Trotters A/S, COOP Danmark A/S, DAKOFA, Danish RoHS Implementation Group, Danmarks Aktive Forbrugere, Danmarks Automobilhandlerforening, Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Fotohandlerforening (DFF), Danmarks Jægerforbund, Danmarks Landboudom, Danmarks Miljøundersøgelser, Danmarks Naturfrednings-

forening, Danmarks Sportsfiskerforbund, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Biavlerforening, Dansk Bil Forhandler Union (DBFU), Dansk Botanisk Forening, Dansk Byggeri, Dansk Dagligvareleverandør Forening (DLF), Dansk Detail, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Gartneri, Dansk Handel og Service, Dansk Indkøbs- og Logistikforum (DILF), DI, Dansk Juletræsdyrkerforening, Dansk Landbrug, Dansk Maskinhandlerforening (DM), Dansk Miljøteknologi, Dansk ornitologisk forening, Dansk Pelsdyravlerforening, Dansk Planteværn, Dansk skovforening, Dansk Solvarmeforening, Dansk Standard, Dansk Supermarked A/S, Dansk Vand- og Spildevandsforening, Dansk Varefakta Nævn, Danskakvakultur, Danske Malermestre, Danske Maskinstationer og Entreprenører, Danske Regioner, Danske Svineproducenter, DANVA, De Danske Bilimportører, De Samvirkende Købmænd i Danmark, Det danske fjerkræråd, Det Jordbrugsvidenskabelige Fakultet, Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljø, Det Økologiske Råd, Det Økonomiske Råd, DHI, DTU - Institut for Miljø og Ressourcer, Dyrenes Beskyttelse, Elektronikpanelet, Emballage Industrien, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, Eurofins, Eurolab, FABA, Fagligt Fælles Forbund 3F, Ferskvandsfiskeriforeningen for Danmark, Finansministeriet, Forbrugerrådet, FORCE Technology, Forening for Distance og Internethandel (FDIH), Foreningen af Bioteknologiske Industrier i Danmark, Foreningen af danske biologer, Foreningen af Danske Brøndbore, Foreningen af danske producenter og importører af tør-batterier (Batteriforeningen), Foreningen af Fabrikker og Importører af Elektriske Husholdningsapparater (FEHA), Foreningen af fredningsnævnsformænd i Danmark og disses suppleanter, Foreningen af miljø-plan og naturmedarbejdere i det offentlige, Foreningen af Rådgivende Ingeniører, Foreningen af Vandværker i Danmark (FVD), Foreningen for Danmarks Farve- og Lakindustri, Foreningen Private Golfbaner, Forskningscentret for Skov og Landskab, Forsvarsministeriet, Frederiksberg Kommune, Friluftsrådet, FødevarerErhverv, Fødevarerinstitutionen, Fødevarerstyrelsen, Fødevarerøkonomisk institut, Genvindingsindustrien, GEUS, GN Netcom A/S, Green Network, Greenpeace-Danmark, GTS (Godkendt Teknologisk Service), Haldor Topsøe A/S, Hedselskabet, Håndværksrådet, Informationscenter for Miljø og Sundhed, Ingeniørforeningen i Danmark, Institut for Miljøteknologi, IT-Brancheorganisationen, ITEK, Justitsministeriet, Kommunekemi, Kommunernes Landsforening, Konkurrence og Forbrugerstyrelsen, Kræftens Bekæmpelse, KU Life, Københavns Kommune, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landbrugsrådet, Landsforeningen Økologisk Jordbrug, Land- og Skovbrugets Arbejdsgivere (Gartneri), Legetøjsfabrikanterne i Danmark, LO, Lægemiddelstyrelsen, Matas A/S, Miljøøkonomisk Råd, Ministeriet for fødevarer, landbrug og fiskeri, Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling, Mortalin, NOAH, Oliebranchens Fællesrepræsentation, Orbicon, Plantedirektoratet, Plastindustrien i Danmark, Procesindustriens Arbejdsgiverforening, Procter & Gamble, Renosam, RUC (Roskilde Universitetscenter), Sikkerhedsstyrelsen, Skatteministeriet, Spildevandsteknisk Forening, SPT, Statens og Kommunernes Indkøbsservice, Sundhedsstyrelsen, Syddansk Universitet, Teknolo-

girådet, Teknologisk Institut, Urtekram, Varmepumpefabrikantforeningen v. Europa-Konsulenterne, Videncentret for landbrug, VVS og El-tekniske leverandørers branchefor-

ening, WWF Verdensnaturfonden, Økologisk Landsforening, Økologisk Rådgivning Gefion, Økonomi og Erhvervsministeriet, Aalborg universitet og Århus Universitet.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindre udgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	<i>Stat</i> Ingen <i>Kommuner</i> Ingen <i>Regioner</i> Ingen	<i>Stat</i> Max 95.000 kr. <i>Kommuner</i> Ingen <i>Regioner</i> Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	<i>Stat</i> Ingen <i>Kommuner</i> Ingen <i>Regioner</i> Ingen	<i>Stat</i> Marginale, dog afhængig af antallet af overtrædelser. <i>Kommuner</i> Ingen <i>Regioner</i> Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen af betydning ud over det, der følger af udmøntningen af den foreslåede § 39 b, såfremt erhvervslivet overholder fastsatte regler.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen af betydning ud over det, der følger af udmøntningen af den foreslåede § 39 b, såfremt erhvervslivet overholder fastsatte regler.
Administrative konsekvenser for borgerne.	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Reduktion af mængden af varer, der udgør et problem for miljøet.	Ingen
Forholdet til EU	Lovforslaget har til formål at gøre det muligt at implementere RoHS-direktivet, og eventuelle senere EU-retsakter, der kommer til at indeholde lignende egenkontrolforpligtelser som RoHS-direktivet. Endvidere foreslås supplerende regler til forordning (EF) nr. 765/2008 om akkreditering og markedsovervågning, og til forordning (EF) 648/2004 om vaske- og rengøringsmidler.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det foreslås at tilføje en henvisning i fodnote 2 til lovens titel, således at det angives, at loven indeholder bestemmelse, der supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 648/2004 af 31. marts 2004 om vaske- og rengøringsmidler og Europa-Parlamentets og Rådets forordning

(EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008, om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter.

Til nr. 2

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse, § 39 b, hvorefter miljøministeren har pligt til at fastsætte regler om producenters, importørers og forhandlers egenkontrol, samt oplysnings- og undersøgelsespligt med henblik på opfyldel-

se af EU-retlige forpligtelser, der vedrører stoffer, blandinger og andre varer omfattet af denne lov.

Det gives bemyndigelse til at fastsætte regler om producenters, importørers og forhandlers pligt til at sikre, at produktion og varer er i overensstemmelse med fastsatte krav, at føre register, at udarbejde og opbevare dokumentation og overensstemmelseserklæringer, at mærke varer og sikre, at varer ledsages af bestemte oplysninger og dokumentation, af egen drift at tilbagekalde ulovlige varer fra forhandlere og brugere, af egen drift give bestemte oplysninger, herunder oplysninger om ulovlige varer, efter anmodning at give information og dokumentation til myndigheder i EU på et sprog, der er letforståeligt for den pågældende myndighed, og i øvrigt samarbejde med myndighederne og efter anmodning fra en myndighed at identificere virksomheder, de har leveret varer til eller fået leveret varer fra. Bemyndigelsen specificeres nærmere i nedenstående afsnit om den foreslåede § 39 b, nr. 1-8. Opregningen af pligterne i nr. 1-8 er ikke udtømmende. Det skal dog bemærkes, at det er et generelt krav, at der er tale om regler om producenters, importørers og forhandlers egenkontrol eller oplysnings- og undersøgelsespligt.

Det er desuden et generelt krav, at reglerne er nødvendige for at opfylde EU-retlige forpligtelser. Det bemærkes, at der på dette område normalt vil være tale om totalharmonisering. Hvis der fastsættes supplerende nationale krav til de pågældende varer, vil den foreslåede bestemmelse ikke kunne bruges til at fastsætte krav vedrørende egenkontrol, oplysnings- og undersøgelsespligter, der relaterer sig til de rent nationale krav.

De indholdsmæssige krav til varerne vil blive fastsat i bekendtgørelser, f.eks. med hjemmel i lovens § 30. Det foreslås derfor, at også de tilhørende egenkontrolkrav fastsættes i bekendtgørelser. Der er desuden tale om omfattende og teknisk komplicerede regler, som det ikke vil være hensigtsmæssigt at indsætte i selve loven.

Bemyndigelsen vil i første omgang blive brugt til at implementere de bestemmelser i RoHS-direktivet, der bygger på afgørelse nr. 768/2008/EF, men vil også kunne bruges til at implementere andre EU-retsakter med lignende bestemmelser. Bemyndigelsen indeholder kun de dele af afgørelse nr. 768/2008/EF, der er indarbejdet i det nye RoHS-direktiv. De resterende dele af afgørelse nr. 768/2008/EF, som ikke er indarbejdet i det nye RoHS-direktiv, er ikke taget med, fordi der ikke er et aktuelt behov for det. Det gælder f.eks. krav om overensstemmelsesvurderinger, der involverer bemyndigede organer. Der er desuden nogle af pligterne efter det nye RoHS-direktiv, som gælder ulovlige varer, mens de tilsvarende bestemmelser i afgørelsen handler om varer, der udgør en risiko. Her er bemyndigelsen udformet i overensstemmelse med RoHS-direktivet.

Nogle af forpligtelserne er allerede dækket af andre bestemmelser i kemikalieloven, jf. afsnit 3.1.1 og 3.1.2. Disse bemyndigelser er imidlertid formuleret meget bredt og upræcist, og det kan derfor give anledning til tvivl, hvor langt de rækker i forhold til de i visse tilfælde ret vidtgående forpligtelser i det nye RoHS-direktiv. Desuden udgør be-

stemmelserne om egenkontrol m.v. i direktivet et samlet system. Det foreslås derfor at etablere en hjemmel, som dækker alle bestemmelserne vedrørende egenkontrol m.v. i det nye RoHS-direktiv.

RoHS-direktivet handler om markedsføring af elektrisk og elektronisk udstyr. I kemikalieloven anvendes ordet vare, og det foreslås derfor at fortsætte brugen af dette, og ikke introducere andre betegnelser, såsom udstyr eller produkter. Når der i bestemmelsen bruges betegnelsen varer, vil det (som andre steder i loven) dække over alle former for varer, også stoffer og blandinger.

RoHS-direktivet bruger begrebet »gøre tilgængelig på markedet« om det at udbyde elektrisk og elektronisk udstyr med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse i EU som led i erhvervsvirksomhed mod eller uden vederlag. RoHS-direktivet og afgørelse nr. 768/2008/EF bruger begrebet »bringe i omsætning« om tilgængeliggørelse af elektrisk og elektronisk udstyr i EU for første gang, dvs. førstegangssalg i EU eller import til EU. I kemikalieloven anvendes ordene import og salg, og disse vil også blive brugt i bekendtgørelser udstedt i medfør af kemikalieloven. Salg dækker over udbud til salg, opbevaring i salgsojemed, tilbud og enhver overgivelse til andre mod eller uden vederlag, jf. kemikalielovens § 4. Begreberne import og salg vil fortsat blive anvendt i stedet for direktivets begreber »gøre tilgængelig« og »bringe i omsætning«.

I kemikalieloven dækker ordet importør over importører, der er etablerede i Danmark, og som importerer fra lande både uden for og inden for EU. I RoHS-direktivet menes der med importør den, der importerer varer til EU. En importør, der er etableret i Danmark, og som importerer varer fra en anden EU-medlemsstat, anses i RoHS-direktivet for en distributør (hvilket i kemikalieloven svarer til en forhandler). I de regler, der vil blive fastsat i medfør af § 39 b, skal der derfor sondres mellem EU-importører og andre importører, hvor de første importerer til Danmark fra et land udenfor EU, og de sidste importerer til Danmark fra andre EU-medlemsstater.

Private, der importerer varer til eget brug vil ikke blive anset som en importør efter det nye RoHS-direktiv, og vil derfor heller ikke blive omfattet af reglerne.

RoHS-direktivet indeholder bestemmelser, som også gælder for produkter, der sælges uden for Danmark i andre EU-medlemsstater. Kemikalielovens § 8, stk. 1, angiver, at loven ikke gælder for stoffer, der eksporteres, medmindre ministeren bestemmer andet. Reglerne om eksport i det nye RoHS-direktiv vil blive udstedt med hjemmel i denne bestemmelse.

I kemikalieloven anvendes ordet producent i stedet for fabrikant, og forhandler i stedet for distributør, og det foreslås derfor også at fortsætte med dette ordvalg.

Den foreslåede bestemmelse dækker også udstedelse af regler om bemyndigede repræsentanter, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 2.

I nogle tilfælde vil producentens forpligtelser finde anvendelse for importører eller forhandlere. Således anses en im-

portør eller forhandler for at være producent og er underlagt de samme forpligtelser som producenten, når denne sælger vare under sit navn eller varemærke eller ændrer en vare, der allerede er importeret eller solgt, på en sådan måde, at det kan berøre overholdelsen af de gældende krav, jf. det nye RoHS-direktiv artikel 11.

Det nye RoHS-direktiv anvender modul A om intern produktionskontrol fra bilag II i afgørelse nr. 768/2008, jf. artikel 7, litra b. Den interne produktionskontrol er den procedure for overensstemmelsesvurdering, hvor producenten på eget ansvar sikrer og erklærer, at de pågældende produkter opfylder kravene, der gælder efter det nye RoHS-direktiv. Det indebærer, at producenten skal udarbejde teknisk dokumentation, der skal gøre det muligt at vurdere, om varen er i overensstemmelse med kravene, der bliver stillet i direktivet. Den tekniske dokumentation skal, hvor det er relevant, indeholde elementer som f.eks. en generel beskrivelse af varen, konstruktions- og produktionstegninger samt oversigter over komponenter, delmontager, kredsløb m.v. Valget af modul A indebærer endvidere, at producenten skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for, at det ved fremstillingsprocessen og overvågningen af den sikres, at de fremstillede varer er i overensstemmelse med den tekniske dokumentation og opfylder kravene i RoHS-direktivet. Producenten skal endvidere anbringe CE-mærke på de varer, der opfylder kravene i RoHS-direktivet. Producenten skal udarbejde en skriftlig overensstemmelseserklæring for hver varemodel og opbevare den sammen med den tekniske dokumentation, så den i ti år efter, at varen er blevet importeret til eller solgt første gang i EU, står til rådighed for de nationale myndigheder. Det skal stå på overensstemmelseserklæringen, hvilken vare den vedrører.

Den foreslåede bemyndigelse kan kun bruges til at gennemføre EU-retsakter, der foreskriver anvendelse af modul A eller andre moduler, hvor der ikke skal involveres et såkaldt bemyndiget organ – f.eks. overensstemmelsesvurderingsorganer. Der er ikke hjemmel i kemikalieloven til at fastsætte regler om sådanne organer.

Ad § 39 b, nr. 1

Den foreslåede bestemmelse omhandler krav om, at producenter, importører og forhandlere skal sikre, at produktion og varer er i overensstemmelse med fastsatte krav. De fastsatte krav vil være de krav, som det pågældende direktiv fastsætter til produktion og varer. Det væsentligste krav i det nye RoHS-direktiv er kravet efter artikel 4, stk. 1, om at varer ikke må indeholde de stoffer, der er anført i direktivets bilag II. Dette krav vil blive gennemført med hjemmel i den eksisterende bestemmelse i lovens § 30.

Den foreslåede bestemmelse skal forstås bredt og dækker alle foranstaltninger, som skal foretages for at sikre, at varer, som er solgt eller importeret i EU, overholder de fastsatte krav, herunder lovliggørelse, jf. det nye RoHS-direktiv artikel 7, litra a, artikel 9, litra a og c, samt artikel 10, litra a.

Producenten kan blive pålagt at sikre, at der findes procedurer til sikring af produktseriers fortsatte overensstemmelse

med fastsatte krav, jf. det nye RoHS-direktiv artikel 7, litra e.

Med bestemmelsen kan der endvidere fastsættes regler om, at producenter, importører og forhandlere, hvis de finder eller har grund til at tro, at en vare, de har solgt, ikke er i overensstemmelse med fastsatte regler, skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe varen i overensstemmelse med lovgivningen, jf. det nye RoHS-direktiv artikel 7, litra i, artikel 9, litra f og artikel 10, litra c.

Der kan desuden fastsættes regler om, at importører og forhandlere skal kontrollere, at der er CE-mærke på varen, at varen er ledsaget af den krævede dokumentation, at varen er forsynet med type-, parti- eller serienummer eller anden form for angivelse, ved hjælp af hvilken den kan identificeres, jf. det nye RoHS-direktiv artikel 9, litra b og artikel 10, litra a. Se også bemærkningerne til § 39 b, nr. 4.

Der kan desuden fastsættes regler om, at importører sikrer sig, at producenten har gennemført de relevante overensstemmelsesprocedurer, og endvidere sikrer sig, at producenten har udarbejdet den nødvendige tekniske dokumentation, jf. det nye RoHS-direktiv artikel 9, litra b.

Ad § 39 b, nr. 2

Den foreslåede bestemmelse omhandler krav om, at producenter, importører og forhandlere skal føre register.

Ifølge det nye RoHS-direktiv skal producenten føre register over varer, der ikke opfylder kravene i direktivet og varer, der er blevet tilbagekaldt, jf. direktivets artikel 7, litra f. Det samme gælder for EU-importørerne, jf. direktivets artikel 9, litra e.

Ad § 39 b, nr. 3

Den foreslåede bestemmelse omhandler krav om, at virksomheder skal udarbejde og opbevare dokumentation og overensstemmelseserklæringer.

I henhold til det nye RoHS-direktiv artikel 7, litra b, skal producenten udarbejde den nødvendige tekniske dokumentation i overensstemmelse med modul A i bilag II til afgørelse nr. 768/2008/EF, eller få den udarbejdet. Se ovenfor i de indledende bemærkninger til § 39 b om indholdet af modul A.

Når varernes overensstemmelse med de gældende krav er blevet dokumenteret ved en procedure som omhandlet i artikel 7, litra b, udarbejder producenten en EU-overensstemmelseserklæring. En overensstemmelseserklæring er et dokument, som producenten underskriver, og dermed angiver at stå inde for, at varen opfylder de gældende krav, jf. artikel 7, litra c, artikel 13 og bilag VI.

I overensstemmelseserklæringen skal der være en entydig identifikation af varen, så den kan spores. Navn og adresse på producenten eller dennes bemyndigede repræsentant skal også fremgå af dokumentet.

Overensstemmelseserklæringen skal oversættes til det eller de officielle sprog, der kræves af den medlemsstat, hvor varen sælges, jf. artikel 13, stk. 2. Det er hensigten at fast-

sætte regler om at EU-overensstemmelseserklæringen for varer, der sælges i Danmark, skal være på dansk.

Ifølge det nye RoHS-direktiv skal producenten opbevare den tekniske dokumentation og EU-overensstemmelseserklæringen i 10 år efter, at varen er blevet solgt, jf. artikel 7, litra d.

EU-importøren skal ligeledes i 10 år efter, at varerne er blevet solgt, opbevare en kopi af EU-overensstemmelseserklæringen, så den står til rådighed for markedsovervågningsmyndighederne, og sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for disse myndigheder, hvis de anmoder herom, jf. det nye RoHS-direktiv artikel 9, litra g.

Ad § 39 b, nr. 4

Den foreslåede bestemmelse omhandler krav om, at producenter, importører og forhandlere skal mærke varer og sikre, at varer ledsages af bestemte oplysninger og dokumentation.

Det vil være specificeret i den pågældende EU-retsakt, hvilken mærkning, hvilke oplysninger og hvilken dokumentation der kræves.

I henhold til det nye RoHS-direktiv artikel 7, litra c, skal producenten, når han har udarbejdet en EU-overensstemmelseserklæring, anbringe et CE-mærke på varen. De nærmere betingelser for anbringelse af CE-mærkningen fremgår af artikel 15.

Forordning (EF) nr. 765/2008 om akkreditering og markedsovervågning fastsætter generelle principper for CE-mærkning, og denne gælder umiddelbart i Danmark. Heraf fremgår det, at CE-mærkningen er den eneste mærkning, der attesterer varens overensstemmelse med de gældende krav i de relevante bestemmelser i EU's harmoniseringslovgivning om anbringelse af denne mærkning.

I henhold til det nye RoHS-direktiv artikel 7, litra g, skal producenten sikre, at hans varer er forsynet med et type-, parti- eller serienummer eller en anden form for angivelse ved hjælp af hvilken, de kan identificeres, eller hvis dette på grund af varens størrelse eller art ikke er muligt, at de krævede oplysninger fremgår af emballagen eller af et dokument, der ledsager varen.

Ifølge det nye RoHS-direktiv artikel 7, litra h, og artikel 9, litra d, skal producentens eller EU-importørens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktadresse fremgå af varen, eller hvis dette ikke er muligt, af emballagen eller af et dokument, der ledsager varen.

Ad § 39 b, nr. 5

Den foreslåede bestemmelse omhandler krav om, at producenter, importører og forhandlere af egen drift skal tilbagekalde ulovlige varer fra forhandlere og brugere, jf. det nye RoHS-direktiv artikel 7, litra i, artikel 9, litra f, og artikel 10, litra c. Ordet tilbagekalde bruges, når en vare tages retur fra forhandlere eller brugere, hvilket svarer til den sprogbrug, der foreslås i § 48, stk. 2, nr. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 3 og bemærkningerne hertil.

Forpligtelsen gælder, når producenten, EU-importøren, andre importører eller forhandlere finder eller har grund til at tro, at en vare, de har solgt, ikke er i overensstemmelse med de EU-direktiver, varen er omfattet af, og det findes nødvendigt at tilbagekalde varen. Virksomhedernes pligt vil kun indtræde, hvis det ikke er muligt for dem at bringe varen i overensstemmelse med direktivets krav, jf. bemærkningerne til § 39 b, nr. 2. Hvis virksomhederne kan lovliggøre varerne, uden at tilbagekalde dem, vil det være en lovlig mulighed. Under alle omstændigheder vil vurderingen af, om det er nødvendigt at tilbagekalde, afhænge af de konkrete omstændigheder.

Ad § 39 b, nr. 6

Den foreslåede bestemmelse omhandler krav om, at producenter, importører og forhandlere af egen drift skal give bestemte oplysninger, herunder oplysninger om ulovlige varer.

Ifølge det nye RoHS-direktiv skal der gives oplysninger til myndigheder og tidligere salgsled. Information skal som minimum indeholde oplysninger om den manglende overensstemmelse og de trufne foranstaltninger, jf. det nye RoHS-direktiv artikel 7, litra i, artikel 9, litra c, artikel 9, litra f, artikel 10, litra b, og artikel 10, litra c.

Ifølge det nye RoHS-direktiv skal producenten og EU-importøren, som har pligt til at føre register over ulovlige varer og varer, der er blevet tilbagekaldt, informere andre importører og forhandlere om varer, der er registrerede som ulovlige eller tilbagekaldte, jf. artikel 7, litra f og artikel 9, litra e.

Ad § 39 b, nr. 7

Den foreslåede bestemmelse omhandler krav om, at producenter, importører og forhandlere efter anmodning giver information og dokumentation til myndigheder i EU på et sprog, der er letforståeligt for den pågældende myndighed, og i øvrigt samarbejder med myndighederne. I denne forbindelse må engelsk formentlig anses for at være letforståeligt for alle myndigheder i EU.

Der er fastsat sådanne krav til producenter, importører og forhandlere, jf. det nye RoHS-direktiv artikel 7, litra j, artikel 9, litra g og h, og artikel 10, litra d.

Pligten til at give information og dokumentation og at samarbejde gælder ikke kun i forhold til danske myndigheder. Pligten gælder overfor alle kompetente myndigheder i EU.

Ad § 39 b, nr. 8

Den foreslåede bestemmelse omhandler krav om, at producenter, importører og forhandlere efter anmodning fra en myndighed skal identificere virksomheder, de har fået leveret varer fra, og virksomheder, de har leveret varer til, jf. det nye RoHS-direktiv artikel 12. Formålet med bestemmelsen er at etablere et effektivt sporbarhedssystem, der gør det lettere for tilsynsmyndighederne at spore en ulovlig vare og en virksomhed, der har solgt ulovlige varer.

Hvis en vare kan spores gennem hele forsyningskæden, bidrager det til at gøre markedsovervågningen enklere og mere effektiv.

I det nye RoHS-direktiv er identifikationsperioden fastsat til 10 år fra varen sælges første gang i EU eller importeres til EU.

Til nr. 3

Det foreslås at give hjemmel til, at tilsynsmyndigheden kan påbyde den ansvarlige at tilbagekalde ulovlige varer fra forhandlere og brugere – og ikke, som i dag, kun fra forhandlere. Om baggrunden herfor se de almindelige bemærkninger, afsnit 3.2.2. Tilbagekaldelse fra brugerne skal ske på en effektiv og hensigtsmæssig måde afhængig af omstændighederne, f.eks. ved at annoncere i dagspressen, på producentens hjemmeside, via detailledet, ved opslag i butikkerne, e-mail eller SMS til kunde grupper mv. eller ved en kombination af disse.

Det nye RoHS-direktiv anvender begrebet »tilbagekaldelse«, når varer skal tages retur fra forbrugerne, og »tilbage trækning«, når varer skal tages retur fra forhandlere.

I kemikalielovens § 32 a, bruges »tilbagekalde« når en vare skal tages retur fra forhandler eller brugere. Kemikalielovens § 48, stk. 2, nr. 3, er i dag formuleret således: »tilbage tage stoffet, blandingen eller varen fra markedet«. Det foreslås, at kemikalieloven kun opererer med et af begreberne, nemlig »tilbagekalde« og i stedet sonder mellem, hvem varerne skal tilbagekaldes fra. Bestemmelsen ensretter dermed sprogbrugen i kemikalieloven. Ordlyden i § 48, stk. 2, nr. 3, bliver ved ændringen bragt i overensstemmelse med ordlyden i § 32 a, stk. 1.

Det foreslås at ændringen af § 48, stk. 2, nr. 3, gælder generelt, hvad enten der er tale om overtrædelse af EU-regler eller nationale regler, da der bør være de samme håndhævelsesmuligheder overfor varer, der er omfattet af EU-regler og varer, der er omfattet af nationale regler, jf. de almindelige bemærkninger, afsnit 3.2.2.

Det forventes dog, at tilsynsmyndigheden kun vil gøre brug af beføjelsen til at påbyde tilbagekaldelse fra brugerne i de ganske få tilfælde, hvor varer der allerede er nået ud til brugerne vil udgøre en alvorlig eller akut fare for sundhed eller miljø. Der skal forudgående være foretaget en proportionalitetsvurdering i overensstemmelse med den almindelige forvaltningsret. Der er således ikke tale om en pligt for tilsynsmyndigheden, men alene en mulighed for at handle, hvis det findes nødvendigt.

Bestemmelsen kan anvendes til at håndhæve en pligt for den ansvarlige til at tilbagekalde varer af egen drift efter regler udstedt i medfør af den foreslåede § 39 b, nr. 5. Den kan også bruges uden for området for regler udstedt i medfør af § 39 b, og hvor den ansvarlige dermed ikke i forvejen har en pligt til at tilbagekalde varerne.

Til nr. 4

Det foreslås, at § 48, stk. 3, nyaffattes.

Den foreslåede bestemmelse indfører en pligt for forhandlere og brugere af et stof, en blanding eller en anden vare, som tilbagekaldes, til at aflevere stoffet, blandingen eller varen til den ansvarlige efter dennes anvisning. »Den ansvarlige« henviser til den, der er ansvarlig for det ulovlige forhold, jf. § 48, stk. 1, og som har fået påbud om at foretage tilbagekaldelse. Det vil oftest være producenten eller importøren. En tilsvarende bestemmelse findes i § 32 a, stk. 2.

Det vil være et krav i et påbud om tilbagekaldelse, at denne skal ske på en effektiv måde. Dette indebærer bl.a., at anvisning om aflevering giver de pågældende en reel mulighed for at opfylde dette. Spørgsmålet om den ansvarliges betaling af godtgørelse og erstatning for det tab, som forhandler og bruger måtte have lidt som følge af tilbagekaldelse af et stof, en blanding eller en anden vare, herunder for en eventuel udgift til aflevering heraf, vil skulle afgøres efter de almindelige erstatningsretlige regler. I tilfælde af uenighed mellem den ansvarlige og forhandleren, henholdsvis brugeren, vil sagen skulle afgøres af de almindelige domstole eller ved relevant voldgift.

I henhold til den gældende § 48, stk. 3, kan tilsynsmyndigheden, når det skønnes påkrævet, oplyse offentligheden om farerne ved et stof, en blanding eller en vare. Bestemmelsen bemyndiger tilsynsmyndigheden til selv at handle, og den hører derfor naturligt sammen med de andre foreslåede bestemmelser om selvhjælpshandlinger.

Det foreslås derfor, at den gældende bestemmelse flyttes til den foreslåede § 48 a, der handler om tilsynsmyndighedens selvhjælpshandlinger, jf. lovforslaget § 1, nr. 6.

Til nr. 5

Det foreslås at ændre henvisningerne i § 48, stk. 5, således at henvisningen til stk. 3 tages ud. Stk. 5 omhandler de afgørelser efter § 48, hvor klageadgang afskæres. Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af den foreslåede nyaffattelse af § 48, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 4. Den foreslåede affattelse af stk. 3, omhandler ikke afgørelser fra tilsynsmyndigheden.

Til nr. 6

Ad § 48 a

Det foreslås i stk. 1, at tilsynsmyndigheden kan lade påbudte foranstaltninger udføre for den ansvarliges regning, når den fastsatte frist er udløbet.

Bestemmelsen tager primært sigte på tilfælde, hvor den ansvarlige for en lovovertrædelse nægter at efterkomme tilsynsmyndighedens indskærpelser eller påbud. I den situation er den eneste reelle mulighed i dag at gennemføre en straffesag, hvilket ikke i alle tilfælde er tilstrækkeligt til opnå en effektiv og hurtig håndhævelse, så det sikres, at miljø og sundhed ikke lider skade.

Der findes allerede tilsvarende beføjelser i en række love på miljøområdet, f.eks. i miljøbeskyttelseslovens § 69,

stk. 1, nr. 4, husdyrgodkendelseslovens § 48, stk. 1, nr. 3, og jordforureningslovens § 68.

En selvhjælpshandling vil dog i mange af disse tilfælde ikke være det mest egnede middel til at sikre overholdelse af reglerne. I de fleste tilfælde vil der være tale om fortsat salg af ulovlige varer. I sådanne tilfælde vil det være den foreslåede hjemmel i § 48 b til at foretage beslaglæggelse, som vil kunne være aktuel. En selvhjælpshandling kan dog f.eks. være et egnet middel i tilfælde, hvor der er et anlæg på en virksomhed, som indeholder et ulovligt stof eller lignende.

En selvhjælpshandling vil også kunne være relevant i tilfælde af manglende efterkommelse af påbud efter § 48, stk. 2, nr. 2-4. Efter § 48, stk. 2, nr. 2-4, kan den ansvarlige for et ulovligt forhold blive pålagt at afhjælpe forhold, som er årsag til faren, tilbagekalde stoffet, blandingen eller varen og destruere stoffet, blandingen eller varen på forsvarlig vis.

Selvhjælpshandlinger vil ligeledes kunne foretages over for andre end den ansvarlige for forholdet, f.eks. i tilfælde, hvor de pågældende stoffer, blandinger eller andre varer befinder sig hos tredjemand.

Hvis (hidtil lovlige) stoffer, blandinger eller andre varer udgør en alvorlig risiko, kan ministeren efter kemikalielovens § 30 forbyde salg heraf og efter § 32 a, stk. 1, påbyde den ansvarlige at tilbagekalde stoffet, blandingen eller andre varer fra markedet. Hvis et sådant påbud ikke efterkommes, vil tilsynsmyndigheden efter forslaget kunne foretage tilbagekaldelsen som en selvhjælpshandling.

Det vil være op til tilsynsmyndigheden at vurdere, om selvhjælpshandlingen vil være et egnet middel. Der kan dog være pligt til at foretage selvhjælpshandling, hvis det er nødvendigt for at beskytte sundhed eller miljø. Der forventes ikke at være mange tilfælde, hvor bestemmelsen bringes i anvendelse.

Det foreslås, at selvhjælpshandlinger foretages for den ansvarliges regning. Den, der får et påbud om at handle efter kemikalielovens § 32 a, stk. 1, og § 48, stk. 2, nr. 2-4, afholder også udgiften derved. Det bør ikke være muligt at slippe for denne udgift ved at forholde sig passiv i forhold til et påbud.

Hvis selvhjælpshandlingen består i at foretage destruktion af varer, må myndigheden have rådighed over varerne. Hvis betingelserne i § 48 a, stk. 1, er opfyldt, kan tilsynsmyndigheden tage varerne i besiddelse med henblik på destruktion under iagttagelse af betingelserne i den foreslåede § 48 b. I så fald vil der være tale om et tvangsindgreb inden for strafferetsplejen, og retssikkerhedsloven vil derfor ikke finde anvendelse, jf. retssikkerhedslovens § 1.

Hvis en selvhjælpshandling forudsætter, at myndigheden får adgang til ejendom m.v. skal der være hjemmel hertil. Den gældende adgangsbestemmelse i kemikalielovens § 49 er indskrænket til tilvejebringelse af oplysninger. Det foreslås derfor at udvide § 49, således at formålet med at få adgang også vil kunne være f.eks. foretagelse af selvhjælpshandlinger. Retssikkerhedslovens § 9 vil naturligvis skulle overholdes. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 7.

I stk. 2 foreslås, at forhandlere og brugere af stoffer, blandinger og andre varer, som tilbagekaldes efter stk. 1, har pligt til at aflevere dem efter tilsynsmyndighedens anvisning. Denne bestemmelse er relevant i de tilfælde, hvor selvhjælpshandlingen består i at foretage tilbagekaldelse. Det vil være et krav, at anvisning om aflevering giver de pågældende en reel mulighed for at opfylde dette.

En tilsvarende regel findes allerede i kemikalielovens § 32 a, og foreslås også indført i § 48, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, hvor det dog er producent eller importør, henholdsvis den ansvarlige, der kan anvise, hvor varerne skal afleveres, da det efter disse bestemmelser ikke er tilsynsmyndigheden, der tilbagekalder.

I stk. 3 foreslås, at tilsynsmyndigheden kan pålægge den ansvarlige at modtage eller betale for bortskaffelse af stoffer, blandinger og andre varer, der tilbagekaldes efter stk. 1. Det foreslås således, at passivitet fra virksomhedernes side ikke resulterer i, at de kan fraskrive sig pligten til at modtage de varer, som de har solgt.

Tilsynsmyndigheden kan dog også, hvis det findes mere hensigtsmæssigt, selv modtage varerne og stå for bortskaffelsen eller anvise varerne til anden modtager. I så fald vil den ansvarlige blive pålagt omkostningerne herved.

Spørgsmålet om den ansvarliges betaling af godtgørelse og erstatning for det tab, som forhandler og bruger måtte have lidt som følge af myndighedernes tilbagekaldelse af et stof, en blanding eller en anden vare, herunder for en eventuel udgift til aflevering heraf, vil skulle afgøres efter de almindelige erstatningsretlige regler. I tilfælde af uenighed mellem den ansvarlige og forhandleren, henholdsvis brugeren, vil sagen skulle afgøres af de almindelige domstole eller ved relevant voldgift.

I stk. 4 foreslås, at hvis tilsynsmyndigheden skønner, at et stof, en blanding eller en vare udgør en alvorlig risiko for menneskers sundhed eller miljøet, kan den på den ansvarliges regning uden forudgående påbud destruere eller på anden vis ubrugeliggøre stoffet, blandingen eller varen, hvis det anses for nødvendigt.

For varer, der er omfattet af forordning 765/2008 om akkreditering og markedsovervågning, er bestemmelsen en gennemførelse af artikel 19, stk. 1, hvorefter medlemsstaternes myndigheder har mulighed for at destruere eller på anden vis ubrugeliggøre varer, der udgør en alvorlig risiko, når de anser det for nødvendigt. Ved forslaget får tilsynsmyndighederne hjemmel til at destruere, og det fastsættes hvem der skal betale for indgrebet, og at indgrebet kan ske uden forudgående påbud efter § 48, stk. 2, nr. 2-4, eller § 32 a, stk. 1. De øvrige beføjelser, som myndighederne skal have efter artikel 19, stk. 1, er dækket af de gældende regler i kemikalieloven. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 3.2.1 og 3.2.2.

Stk. 4, kan kun bruges, hvis det anses for nødvendigt. Det skal således være tilsynsmyndighedens vurdering, at risikoen er så alvorlig og akut, at det er nødvendigt at handle uden først at give påbud til den ansvarlige, herunder påbud, der skal efterkommes straks. Det kan f.eks. skyldes, at den an-

svarlige ikke umiddelbart kan identificeres, eller at myndigheden har en begrundet mistanke om, at denne ikke vil efterkomme et påbud. Selvhjælpshandlinger vil ligeledes kunne foretages over for andre end den ansvarlige for forholdet eller ejeren af de pågældende stoffer, blandinger eller andre varer f.eks. i tilfælde hvor disse befinder sig hos tredjemand.

For at tilsynsmyndigheden kan destruere varer, må myndigheden have rådighed over varerne. Hvis betingelserne i § 48 a, stk. 4, er opfyldt, kan tilsynsmyndigheden tage varerne i besiddelse med henblik på destruktion uden at anvende § 48 b og uden først at give et påbud efter § 48, stk. 2, nr. 4 eller § 32 a, stk. 1. I forhold til § 48 b, hvor beslaglæggelse bruges i forbindelse med håndhævelse af gældende regler, har § 48 a, stk. 4, som formål at afværge en alvorlig risiko. I forhold til påbud efter den eksisterende § 48, stk. 2, nr. 4, eller § 32 a, stk. 1, vil der her være tale om meget hastende tilfælde eller tilfælde, hvor der ikke er nogen at give påbud til. Med hensyn til adgang til ejendom m.v. henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 7.

I stk. 5 foreslås, at tilsynsmyndigheden, når det skønnes påkrævet, kan oplyse offentligheden om farerne ved et stof, en blanding eller en vare. Bestemmelsen er identisk med den gældende § 48, stk. 3, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 4.

I stk. 6 foreslås det, at tilsynsmyndighedens afgørelse efter stk. 1-5 ikke kan påklages til anden administrativ myndighed. Denne regel ligger i forlængelse af, at der ikke er klageadgang for de eksisterende tilsynsafgørelser, jf. lovens § 48, stk. 5. Det er et helt generelt princip i miljøretten, at klageadgang for tilsynsafgørelser er afskåret, herunder også for selvhjælpshandlinger. Dette skyldes hensynet til tilsynets effektivitet. Der findes således f.eks. tilsvarende klageafskæringsregler i miljøbeskyttelseslovens § 69, stk. 3 og § 70, stk. 3, husdyrgodkendelseslovens § 48, stk. 2, og § 49, stk. 4, og jordforureningslovens § 68, stk. 3.

Ad § 48 b

Det foreslås i § 48 b, stk. 1 og 2, at tilsynsmyndigheden skal kunne beslaglægge eller tage ulovlige stoffer, blandinger og andre varer i bevaring. Hvis det kun er en del af den samlede mængde, der er ulovlig, og det er muligt at adskille det lovlige fra det ulovlige, vil beslaglæggelsen kun angå den sidste del. Forslaget skal sikre, at formålet med tilsynet ikke forspildes og hindre en fortsat overtrædelse af kemikalieoven, regler fastsat i medfør af denne lov eller EU-forordninger vedrørende de af denne lov omfattede stoffer, blandinger og andre varer.

Retsplejelovens regler om beslaglæggelse giver ikke i alle tilfælde tilstrækkelig mulighed for at forhindre, at ulovlige varer fjernes eller anvendes, idet den ikke giver tilsynsmyndigheden mulighed for selv at foretage beslaglæggelse i umiddelbar sammenhæng med, at den har konstateret et ulovligt forhold ved et tilsyn. Retsplejelovens regler regulerer desuden ikke, hvad der skal ske med de beslaglagte varer, på en måde, der dækker det behov, som denne særlige varegruppe (kemikalier) giver. Med hensyn til bestemmelsens formål og baggrund henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 3.2.2.

På de punkter, hvor der ikke er behov for at fravige retsplejelovens regler, foreslås det, at reglerne i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse. Det gælder bl.a. mistankekravet i retsplejelovens § 802. Det gælder endvidere i retsplejelovens § 806, stk. 3, hvorefter beslutninger om beslaglæggelse, som ikke er truffet af retten, kan begæres indbragt for retten af den, indgrebet retter sig imod. Dog vil det være tilsynsmyndigheden eller politiet på vegne af tilsynsmyndigheden, der har de beføjelser, mv., der i retsplejeloven er tillagt politiet. Retsplejelovens regler vil ikke finde anvendelse, i det omfang der er fastsat andre regler i § 48 b.

I øvrigt skal særligt fremhæves retsplejelovens § 805, stk. 1 og 2, § 806, stk.1, 1. pkt., § 806, stk. 2, 3, 5 og 7, § 807, stk. 1, 2. og 3. pkt., § 807 b, § 807 c og § 807 e.

Retsplejelovens § 805, stk. 1, fastslår, at der skal være proportionalitet mellem indgrebet og sagens betydning. I henhold til retsplejelovens § 805, stk. 2, er der mulighed for, at tilsynsmyndigheden i det tilfælde, at indgrebets øjemed kan opnås ved mindre indgribende foranstaltninger, herunder sikkerhedsstillelse, træffer skriftlig aftale herom med den, mod hvem indgrebet retter sig.

Retsplejelovens § 806, stk. 1, 1. pkt., anfører, at en forudgående domstolsafgørelse om beslaglæggelse træffes efter politiets begæring. I de tilfælde, hvor der ønskes iværksat beslaglæggelse efter § 48 b, vil det være tilsynsmyndigheden eller politiet på vegne af tilsynsmyndigheden, der begærer afgørelsen.

I henhold til retsplejeloven § 806, stk. 2, skal afgørelsen træffes af retten ved kendelse. Afgørelse om beslaglæggelse kan dog træffes af politiet, såfremt den, som indgrebet retter sig imod, meddeler skriftligt samtykke til indgrebet, jf. § 806, stk. 7. I de tilfælde, hvor der ønskes iværksat beslaglæggelse efter § 48 b, vil det være tilsynsmyndigheden eller politiet på vegne af tilsynsmyndigheden, der skal kunne træffe afgørelse om beslaglæggelse, såfremt den, som indgrebet retter sig imod, meddeler skriftligt samtykke til indgrebet.

Det fremgår af § 806, stk. 3, at såfremt indgrebets øjemed ville forspildes, hvis retskendelse skulle afventes, kan politiet træffe beslutning om beslaglæggelse. Fremsætter den, mod hvem indgrebet retter sig, anmodning herom, skal politiet snarest muligt og senest inden 24 timer forelægge sagen for retten, der ved kendelse afgør, om indgrebet kan godkendes. I henhold til § 806, stk. 5, skal retten, inden den træffer en sådan afgørelse, give den, mod hvem indgrebet retter sig, adgang til at udtale sig.

I de tilfælde, hvor det vurderes, at beslaglæggelse efter § 48 b ikke kan afvente en forudgående retskendelse, jf. retsplejelovens § 806, stk. 3, kan beslaglæggelsen foretages af politiet eller af tilsynsmyndigheden på vegne af politiet. Hvis den som indgrebet retter sig mod fremsætter anmodning om, at beslaglæggelsen indbringes for retten, overgives sagen under alle omstændigheder til politiet med henblik på at forelægge sagen for retten.

I de tilfælde, hvor der er sket beslaglæggelse efter § 48 b, vil det i øvrigt være tilsynsmyndigheden eller politiet på

vegne af tilsynsmyndigheden, der har politiets beføjelser og pligter efter bestemmelsen.

Det fremgår af § 807, stk. 1, 2. og 3. pkt., at hvis beslaglæggelse foretages på grundlag af en retskendelse, skal den på begæring forevises for den, som indgrebet retter sig imod. Foretages beslaglæggelsen efter reglen i § 806, stk. 3, skal politiet vejlede den pågældende om adgangen til at få spørgsmålet indbragt for retten. Hvis tilsynsmyndigheden har iværksat en beslaglæggelse uden forudgående retskendelse vil det være tilsynsmyndigheden, der er forpligtet til at vejlede den, som indgrebet retter sig imod om adgangen til at få beslaglæggelsen indbragt for retten, jf. retsplejelovens § 807, stk. 1, 2. pkt.

Af § 807 b fremgår det, at beslaglæggelse efter § 802, stk. 1, og § 803, stk. 1, 1. pkt., medfører, at der hverken ved aftale eller kreditorfølgning kan foretages dispositioner over det beslaglagte, som er i strid med indgrebets formål. I stk. 2, er det anført at beslaglæggelse efter § 802, stk. 2, og § 803, stk. 1, 2. pkt., indtil der træffes afgørelse efter § 807 d, stk. 2 og 3, har samme retsvirkning som arrest, jf. kapitel 56. I henhold til stk. 3 medfører beslaglæggelse efter § 802, stk. 3, at tiltalte er uberettiget til at råde over formuen. Kreditorfølgning kan alene foretages med hensyn til krav mod tiltalte, som bestod, før kendelsen om beslaglæggelse blev afsagt.

Indtil sagens afgørelse kan begæring om hel eller delvis ophævelse af beslaglæggelse fremsættes over for retten af den, der har interesse heri. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, efter at de, som har interesse i afgørelsen, har haft adgang til at udtale sig, jf. § 807 c. Det skal bemærkes, at tilsynsmyndigheden overdrager sagen til politiet, hvor der begæres om hel eller delvis ophævelse af beslaglæggelsen.

Af § 807 e fremgår det, at hvis det er af afgørende betydning for efterforskningen, at der foretages beslaglæggelse, uden at den mistænkte eller andre gøres bekendt hermed, kan retten ved kendelse træffe bestemmelse herom og om, at reglerne i § 807, stk. 1, 2. og 3. pkt., fraviges. Reglerne i § 783, stk. 3 og 4, § 784, § 785 og § 788 finder tilsvarende anvendelse.

I § 48 b, stk. 1, foreslås indført en mulighed for tilsynsmyndigheden eller politiet på vegne af tilsynsmyndigheden ved overtrædelse af kemikalieloven eller regler fastsat i medfør af denne lov, til at foretage beslaglæggelse af stoffer, blandinger og andre varer m.v. med henblik på lovliggørelse eller destruktion, til sikring af bevismidler og til sikring af det offentlices krav på sagsomkostninger, konfiskation og bøde. Bestemmelsen vil også finde anvendelse ved overtrædelse af EU-forordninger vedrørende de af loven omfattede stoffer, blandinger og varer, jf. lovens § 51 b.

Det foreslås, at der også gives politiet hjemmel til at beslaglægge efter bestemmelsen på vegne af tilsynsmyndigheden. Dette kan bl.a. være aktuelt i tilfælde hvor tilsynsmyndigheden har fået en anmeldelse, og ikke tidsmæssigt kan nå frem. I sådanne tilfælde er det mest hensigtsmæssigt, at politiet kan beslaglægge efter de samme regler som tilsynsmyndigheden, således at reglerne om beslaglæggelse, destruktio-

on og lovliggørelse er de samme uanset hvilken myndighed, der har foretaget beslaglæggelsen.

Hvis der konstateres et ulovligt forhold, kan bestemmelsen anvendes, uanset hvor varen befinder sig, og hvem der har rådighed over den. Det skal dog samtidig understreges, at det er et håndhævelsesmiddel, der kun forventes at ville blive brugt undtagelsesvist, fordi tilsynsmyndigheden altid skal anvende det mindst indgribende håndhævelsesmiddel.

I § 48 b, stk. 2, foreslås det, at ulovlige stoffer, blandinger og andre varer, som ingen vedkender sig rådighed over, og hvorover ingen gør en ret gældende, kan tages i bevaring af tilsynsmyndigheden eller politiet på vegne af tilsynsmyndigheden.

Tagen i bevaring bruges i situationer, hvor der ikke er nogen ejermand til de ulovlige stoffer, blandinger og andre varer.

I det tilfælde, at ulovlige stoffer, blandinger og andre varer er taget i bevaring efter den foreslåede § 48 b, stk. 2, og der efterfølgende kan identificeres en ejermand eller en anden juridisk person, der har råderet, skal der foretages beslaglæggelse efter den foreslåede § 48 b, stk. 1. Ved en sådan efterfølgende beslaglæggelse påbegyndes der ikke en ny frist på 4 måneder. Fristen beregnes fortsat fra det tidspunkt, hvor varerne er taget i bevaring. I helt særlige tilfælde kan tilsynsmyndigheden forlænge fristen.

I § 48 b, stk. 3, foreslås det, at tilsynsmyndigheden kan destruere de beslaglagte eller bevarede varer, hvis ikke disse er lovliggjort senest 4 måneder efter udløbet af den måned, hvor tilbageholdelsen har fundet sted, eller hvis skyldige bødekra- og sagsomkostninger ikke er betalt inden fristen, forudsat at destruktion skønnes nødvendigt for at forebygge fare for sundheden eller miljøet.

Det foreslås endvidere, at hvis tilsynsmyndigheden vurderer, at lovliggørelse ikke vil kunne ske inden fristen, kan destruktion ske straks. Dette vil f.eks. være relevant, hvis der er tale om varer, som er omfattet af et totalforbud i Danmark, og som således ikke ville kunne lovliggøres. Lovforslaget indebærer, at omkostninger i forbindelse med beslaglæggelse, bevaring og destruktion pålægges den, der er ansvarlig for det ulovlige forhold.

Opbevaring af ulovlige stoffer, blandinger og andre varer stiller særlig krav til selve den fysiske opbevaring. Der kan være særlige opbevaringsformer, sikkerhed, adgang, mv. Disse forholdsregler er fordyrende for den ansvarlige, og i disse situationer vil det ikke give mening at opbevare de beslaglagte varer, når det er klart at der ikke kan eller vil ske lovliggørelse, da det kun vil øge udgifterne for den ansvarlige. Er vedkommende ude af stand til at betale de påløbende omkostninger, vil det ligeledes være en økonomisk byrde for tilsynsmyndigheden, hvilket ikke er tilsigtet med lovforslaget.

Betingelsen om, at destruktion skal være nødvendigt for at forebygge fare for sundheden eller miljøet vil i langt de fleste tilfælde være opfyldt. Der er tale om stoffer, blandinger eller andre varer, som ikke opfylder de regler, som er fastsat på kemikalielovens område med henblik på at hindre fare

for sundhed og miljø. Hvis der f.eks. er tale om stoffer, som er helt forbudt i Danmark fordi de indebærer en fare, må betingelsen som altovervejende udgangspunkt anses for opfyldt. Det samme gælder i en række andre tilfælde, hvor der er tale om overtrædelse af faremærkningsregler, hvor varen vil udgøre en risiko, fordi de ikke er mærket korrekt, og man derfor kan risikere, at de anvendes forkert. Det vil også være tilfældet, hvis de beslaglagte midler i øvrigt er etiketteret forkert, eller slet ingen etikette har. Dette gælder også selv om en anden har en godkendelse i Danmark til det samme bekæmpelsesmiddel, men ejeren ikke vil eller kan få en godkendelse af de beslaglagte midler. I forbindelse med godkendelsen fastsættes også krav til etiketten, som skal sikre korrekt anvendelse. Selv om bekæmpelsesmidlet som sådan er godkendt, vil det stadig kunne udgøre en fare, hvis det ikke anvendes korrekt. Tvivl omkring anvendelse, indhold eller dosering vil som udgangspunkt altid indebære en fare for sundhed eller miljø.

Såfremt beslaglæggelsen skal indbringes for domstolene, jf. retsplejelovens § 806, stk. 3, vil der ikke ske destruktion, før retten har truffet afgørelse.

Særligt for så vidt angår ikke godkendte bekæmpelsesmidler, gælder der, at midlerne skal godkendes, før der kan ske frigivelse. Vurdering af en ansøgning om godkendelse af et middel tager et til to år, hvis der er tale om et middel med et aktivstof, der er godkendt i EU. Hvis aktivstoffet ikke er godkendt i EU vil den samlede sagsbehandlingstid strække sig over betydeligt længere tid end to år, da EU-proceduren for godkendelse af aktivstoffer tager særlig lang tid. Det vil således i de fleste tilfælde ikke være muligt at opnå en efterfølgende godkendelse af de ulovlige bekæmpelsesmidler inden for en kortere periode. Bekæmpelsesmidlerne vil derfor i disse tilfælde straks blive destrueret, da de kan udgøre en fare for sundhed eller miljø, jf. den foreslåede bestemmelse i § 48 b, stk. 3, 2. pkt.

4 måneders fristen er specielt møntet på parallelimport af allerede godkendte bekæmpelsesmidler samt gensidig anerkendelse af midler, der er godkendt i et andet EU-land. I disse tilfælde kan der blive tale om en hurtigere godkendelsesprocedure end den ovenfor angivne.

Med parallelimport menes der den situation, hvor en importør har fået godkendt et produkt til salg i Danmark, og hvor en anden importør ønsker at få det samme produkt godkendt. Hvis alle de nødvendige oplysninger er til stede, forventes denne procedure at kunne være afsluttet inden 4 måneder. Det er dog en forudsætning, at ansøgeren kan dokumentere, at det pågældende produkt er identisk med det allerede godkendte produkt.

Gensidig anerkendelse i forhold til bekæmpelsesmidler i henhold til plantebeskyttelsesmiddelforordningen finder som udgangspunkt sted ved, at ansøger indsender dokumentation for, at det pågældende middel er identisk med et middel, som allerede er godkendt i et EU-land. Det vil typisk være et land i samme zone som Danmark (Nordzonen), men det kan også være et andet land i EU. Miljøstyrelsen vil vurdere ansøgningen sundheds- og miljømæssigt på baggrund af ansøgers materiale og foreliggende EU-dokumentation

om aktivstoffet i midlet. Hvis alle de nødvendige oplysninger er til stede, forventes denne procedure at kunne være afsluttet inden 4 måneder. Særlige forhold ved anvendelse af midlet i Danmark kan bevirke, at der meddeles afslag på ansøgningen.

Det antages, at andre varer også vil kunne lovliggøres inden for 4 måneder, hvis det overhovedet er muligt at lovliggøre dem.

Fristen regnes fra myndighederne har taget varerne i besiddelse. Hvis de først er taget i bevaring og herefter beslaglagt regnes fristen således fra varerne er taget i bevaring.

Bestemmelsen giver tilsynsmyndigheden ret til at destruere efter 4 måneder, men ikke en pligt. Hvis der er grund til at formode, at varerne vil blive lovliggjort inden for meget kort tid, kan tilsynsmyndigheden således afvente dette. Proportionalitetsprincippet vil således altid skulle overholdes. Der vil ikke kunne ske destruktion af bekæmpelsesmidler, hvis der er indsendt en komplet ansøgning om godkendelse til parallelimport eller gensidig anerkendelse inden fristen i stk. 4, jf. nedenfor, men myndighederne endnu ikke er færdig med at behandle sagen.

Det bemærkes i øvrigt, at det ikke vil være en forudsætning for at foretage destruktion, at der er indledt eller vil blive indledt en straffesag mod den ansvarlige.

Hvis der forekommer tilfælde, hvor der ikke kan ske destruktion efter reglerne i § 48 b, stk. 3, men varerne heller ikke er lovliggjort eller omkostninger ikke er betalt, og varerne derfor ikke kan udleveres, vil der dog skulle foretages konfiskation med henblik på destruktion efter reglerne herom i straffelovens § 75, stk. 2, eller om muligt i bekendtgørelse nr. 1297 af 18. november 2010 om udenretlig vedtagelse af konfiskation.

I § 48 b, stk. 4, foreslås det, at ansøgning om godkendelse af bekæmpelsesmidler skal være modtaget senest 10 dage efter bekæmpelsesmidlerne er beslaglagt. Fristen på 10 dage er fastsat for dels at give en reel mulighed for at udarbejde en ansøgning i de tilfælde, hvor der blot er tale om en ekspeditionsfejl eller lignende fra den pågældendes side, dels at sikre, at det hurtigt afklares, hvorvidt den pågældende mener, at forholdet overhovedet kan lovliggøres, således at unødvendige omkostninger i forbindelse med opbevaringen efter stk. 3 undgås. Er ansøgning ikke modtaget inden for fristen, kan tilsynsmyndigheden destruere de pågældende midler straks. For at fristen kan anses for overholdt skal ansøgningen være komplet og altså indeholde den til enhver tid nødvendige dokumentation.

Fristen vil ikke blive forlænget. Det er nødvendigt for ikke at udvande godkendelseskravet for bekæmpelsesmidler, at der gives snævre rammer for retlig lovliggørelse, for at undgå en praksis, hvor ansøgninger først - eller kun - sendes, hvis det ulovlige forhold bliver opdaget. Muligheden for lovliggørelse tager således kun sigte på at undgå værdispild i de ganske få situationer, hvor der ved en fejl eller forglemmelse ikke er ansøgt om godkendelse, men hvor en godkendelse relativt hurtigt og enkelt ville være opnået. I

disse få situationer ville det virke formalistisk, hvis tilsynsmyndigheden straks skred til destruktion.

Ved bekæmpelsesmidler forstås plantebeskyttelsesmidler og biocidmidler, jf. kemikalielovens § 33, stk. 1.

Det foreslås i § 48 b, stk. 5, at hvis forholdet bliver lovliggjort, og dette er dokumenteret, kan varerne udleveres til den, der godtgør at være berettiget hertil. Det kræves dog også, at de sagsomkostninger, bøder og afgiftskrav, som påløber i forbindelse med bevaringen eller beslaglæggelsen, herunder transport af de stoffer, blandinger og andre varer samt omkostninger til opbevaring heraf, skal betales forud for udlevering.

Tilsynsmyndigheden har dog ret til at beholde nødvendige eksemplarer som bevissikring.

I § 48 b, stk. 6, foreslås, at omkostninger i forbindelse med beslaglæggelse, bevaring og destruktion pålægges den, der er ansvarlig for forholdet. Bestemmelsen vil også dække udgifter til transport af varerne. Det bemærkes, at der alene vil kunne kræves betaling for faktisk dokumenterbare udgifter i forbindelse med bevaringen eller beslaglæggelsen.

Den ansvarlige for omkostningerne vil være den samme som i givet fald kan pålægges et strafferetligt ansvar for forholdet. Det er dog ikke en forudsætning for at pålægge omkostninger, at der rejses straffesag for forholdet.

Det er heller ikke en forudsætning for, at tilsynsmyndigheden kan pålægge den ansvarlige at dække omkostningerne, at den pågældende har vedkendt sig ansvaret eller ejerskabet til de ulovlige varer. Hvis omstændighederne i sagen med fornøden sikkerhed peger på, at f.eks. den, hos hvem varerne er taget i bevaring, også er den ansvarlige, vil denne kunne pålægges omkostninger, også selv om den pågældende nægter kendskab til dem. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ulovlige bekæmpelsesmidler findes skjult hos en landmand, som vil kunne bruge de pågældende midler i sin drift.

I § 48 b, stk. 7, foreslås, at tilsynsmyndighedens afgørelse efter stk. 1-6 ikke kan påklages til anden administrativ myndighed. Dette gælder allerede for afgørelser efter § 48, jf. § 48, stk. 5, og er også foreslået at skulle gælde for den nye § 48 a. Selve beslaglæggelsesbeslutningen vil skulle træffes eller (på begæring) godkendes af retten, jf. retsplejelovens § 806, ligesom det vil være retten, der efter retsplejelovens § 807 c vil skulle tage stilling til begæring om hel eller delvis ophævelse af beslaglæggelsen, jf. bemærkningerne til stk. 1.

Til nr. 7

Det foreslås at nyaffatte adgangsbestemmelsen i § 49, stk. 1. Ifølge den gældende bestemmelse i § 49, stk. 1, har tilsynsmyndighederne krav på adgang til ejendom, lokalitet eller transportmiddel for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger efter loven eller regler fastsat i henhold til loven. Bestemmelsen giver ikke mulighed for, at myndigheden kan beslaglægge, destruere eller ubrugeliggøre stoffer, blandinger eller andre varer eller i øvrigt foretage selv-

hjælpshandlinger. Det er hensigten med nyaffattelsen, at myndigheden får denne mulighed og samtidig at bringe ordlyden af bestemmelsen i overensstemmelse med lignende miljølove, se f.eks. miljøbeskyttelsesloven, jf. dennes § 87, stk. 1, og husdyrgodkendelsesloven, jf. dennes § 71, stk. 1.

Det foreslås på denne baggrund, at tilsynsmyndighederne eller personer, der af disse myndigheder er bemyndiget hertil, har, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til offentlige og private ejendomme, lokaliteter og transportmidler, for at udføre tilsyns- eller andre opgaver efter denne lov eller regler udstedt med hjemmel i loven.

Bestemmelsen vil også finde anvendelse i forbindelse med EU-forordninger vedrørende de af loven omfattede stoffer, blandinger og varer, jf. lovens § 51 b.

Det foreslås desuden at præcisere, at tilsynsmyndigheden herunder har adgang til at foretage undersøgelser, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag, herunder eksemplarer af stoffer, blandinger og andre varer, der er reguleret i medfør af loven. I de tilfælde, hvor myndigheden således medtager genstande under et tilsynsbesøg til brug for myndighedens opgaver, f.eks. til nærmere undersøgelse eller som bevis, vil det ikke være nødvendigt at anvende beslaglæggeshjemlen i den foreslåede § 48 b. § 48 b vil derimod skulle anvendes i tilfælde, hvor formålet er at fratage den pågældende rådgigheden over ulovlige varer.

Det foreslås endvidere, at kvittering for medtagne genstande skal udleveres. Producenten, eller importøren af en udtaget produkt - eller vareprøve er forpligtet til at godtgøre en forhandler prøvens fakturapris eller levere et tilsvarende eksemplar mod forevisning af kvitteringen. Dette svarer til den gældende § 50, som derfor foreslås ophævet, jf. forslaget § 1, nr. 8.

Der kan være tilfælde, hvor myndighederne ikke kan få nødvendige oplysninger fra den ansvarlige, enten fordi denne ikke er forpligtet til at afgive oplysninger eller ikke vil afgive oplysningerne. I disse tilfælde kan det være nødvendigt for myndighederne selv at finde og fjerne dokumenter m.v. Der kan herunder være tale om tilfælde omfattet af § 10 i lov om retssikkerhed, hvor den pågældende ikke er forpligtet til at afgive oplysninger

Det kan endvidere være nødvendigt at fjerne genstande såsom computere, hvorpå oplysninger, der er nødvendige for tilsynsmyndighedernes kontrol, findes. Myndighederne skal naturligvis som altid overholde proportionalitetsprincippet, og inddrage den ulempe, som indgrebet volder for adressaten, i overvejelserne af, om indgrebet er nødvendigt. Hvis det er muligt at kopiere dokumenter på stedet eller lave udskrifter eller elektroniske kopier af nødvendige oplysninger, eller hvis det er tilstrækkeligt at tage fotos af forholdene, vil myndighederne ikke kunne foretage fjernelse.

I de tilfælde, hvor der sker fjernelse, skal effekterne leveres tilbage hurtigst muligt efter, at myndighederne har haft mulighed for at uddrage og kopiere de nødvendige oplysninger, medmindre det er nødvendigt at beholde dem til bevis-

sikring eller de beslaglægges. Hvor hurtigt dette skal ske, må også afhænge af, hvor stor ulempe det er for adressaten at undvære dem.

Myndighederne må kun søge efter relevante og nødvendige oplysninger, og må ikke undersøge eller kopiere dele af materialet, som måtte indeholde oplysninger, der ikke er relevante for tilsynet, herunder særlig personoplysninger, f.eks. oplysninger om ansatte eller privat e-mailkorrespondance. Myndighederne skal som dataansvarlige i det hele taget være opmærksomme på reglerne i persondataloven.

Det kan også være nødvendigt at fjerne andre genstande end medier, der indeholder oplysninger, herunder vareprøver, til nærmere undersøgelse eller som bevis. Det kan ligeledes være nødvendigt at gennemføre selvhjælpshandlinger eller beslaglæggelse, jf. forslaget § 1, nr. 6.

Det er ikke fundet relevant at stille krav om retskendelse som betingelse for at anvende bestemmelsen, heller ikke i forbindelse med adgang med henblik på at foretage selvhjælpshandlinger. Der er krav om retskendelse i visse tilfælde af selvhjælpshandlinger i forbindelse med undersøgelse og oprydning af forurenede jord, jf. jordforureningslovens § 57, stk. 2, og den tilsvarende bestemmelse i miljøbeskyttelseslovens § 87, stk. 2. I alle andre love på miljøområdet, hvor der er hjemmel til at foretage selvhjælpshandlinger, herunder nyere lovgivning, er der ikke krav om forudgående retskendelse, og det foreslås at følge denne lovgivningspraksis.

Bestemmelsen begrænses i sin helhed af § 9 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter, som afgrænser bestemmelsen i forhold til strafferetsplejens regler om ransagning m.v. Det indebærer, at bestemmelsen ikke uden samtykke kan bruges, hvis myndigheden har en rimelig grund til mistanke om strafbart

forhold, medmindre indgrebet foretages for at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af andre spørgsmål end fastsættelse af straf. I langt de fleste tilfælde, også hvor der foreligger rimelig grund til mistanke om et strafbart forhold, vil tilsynsmyndighedens indgreb blive foretaget med henblik på at undgå fare for sundhed eller miljø eller administrativ håndhævelse, f.eks. tilvejebringelse af materiale til brug for indskærpelse eller påbud eller for at foretage selvhjælpshandlinger. I den forbindelse bemærkes, at myndigheden i forhold til de administrative håndhævelsesmidler har behov for oplysninger om og dokumentation for de overtrædelser, der konstateres.

Til nr. 8

Det foreslås at ophæve § 50, idet reglen foreslås flyttet til § 49, stk. 1, jf. forslaget § 1, nr. 7.

Til nr. 9

For at kunne sikre en effektiv håndhævelse foreslås det, at manglende overholdelse af regler udstedt i medfør af den foreslåede § 39 b, skal kunne straffelægges, i lighed med de øvrige pligter efter loven og regler udstedt i medfør heraf.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. april 2012. Det nye RoHS-direktiv skal være implementeret senest den 2. januar 2013. De fleste af reglerne i direktivet skal finde anvendelse allerede fra den 3. januar 2013. Det vil derfor være hensigtsmæssigt, at den bekendtgørelse, der udgør den væsentligste faktiske implementering af det nye RoHS-direktiv kan udstedes så betids, at virksomhederne får en rimelig frist til at tilpasse sig de nye krav.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Almindelige bemærkninger

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov om kemikalier, jf. lovbekendtgørelse nr. 878 af 26. juni 2010, som ændret ved § 19 i lov nr. 484 af 11. maj 2010, § 1 i lov nr. 294 af 11. april 2011 og § 5 i lov nr. 553 af 1. juni 2011, foretages følgende ændringer:

1. I fodnote 2 til lovens titel indsættes som 4. pkt.:

2) I loven er medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning 1451/2007/EF af 4. december 2007 om den anden fase af det tiårs arbejdsprogram, der er omhandlet i artikel 16, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF om markedsføring af biocidholdige produkter, EU-Tidende 2007, nr. L 325, side 3, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1107/2009/EF af 21. oktober om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF, EU-Tidende 2009, nr. L 309, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

»Loven indeholder bestemmelser, der supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 648/2004 af 31. marts 2004 om vaske- og rengøringsmidler, EU-Tidende 2004, nr. L 104, side 1 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008, om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 339/93, EU-tidende 2008, nr. L 218, side 30.«

2. Efter § 39 a indsættes:

»§ 39 b. Miljøministeren fastsætter med henblik på opfyldelse af EU-retlige forpligtelser, der vedrører stoffer, blandinger og andre varer omfattet af denne lov, regler om producenters, importørers og forhandleres egenkontrol, samt oplysnings- og undersøgelsespligt, herunder pligt til

- 1) at sikre, at produktion og varer er i overensstemmelse med fastsatte krav,
- 2) at føre register,
- 3) at udarbejde og opbevare dokumentation og overensstemmelseserklæringer,
- 4) at mærke varer og sikre, at varer ledsages af bestemte oplysninger og dokumentation,
- 5) af egen drift at tilbagekalde ulovlige varer fra forhandlere og brugere,
- 6) af egen drift at give bestemte oplysninger, herunder oplysninger om ulovlige varer,
- 7) efter anmodning at give information og dokumentation til myndigheder i EU på et sprog, der er letforståeligt for den pågældende myndighed, og i øvrigt samarbejde med myndighederne og
- 8) efter anmodning fra en myndighed at identificere dem, de har leveret varer til eller fået leveret varer fra.«

§ 48. Tilsynsmyndigheden skal foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet er af underordnet betydning.

Stk. 2. I de i stk. 1 nævnte situationer skal tilsynsmyndigheden meddele den for forholdet ansvarlige, at det ulovlige forhold, herunder salg af stoffet, produktet eller varen, skal bringes til ophør. I den forbindelse kan tilsynsmyndigheden derudover påbyde den ansvarlige straks eller inden for en nærmere angivet frist for egen regning at

- 1) give efterfølgende oplysning om faren ved stoffet, produktet eller varen, og hvordan faren kan forebygges,
- 2) afhjælpe forhold, som er årsag til faren,
- 3) tilbagetage stoffet, produktet eller varen fra markedet og
- 4) destruere stoffet, produktet eller varen på forsvarlig vis.

Stk. 3. Tilsynsmyndigheden kan, når det skønnes påkrævet, oplyse offentligheden

3. § 48, stk. 2, nr. 3, affattes således:

»3) tilbagekalde stoffet, blandingen eller varen fra forhandlere eller brugere og«

4. § 48, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Forhandlere og brugere af et stof, en blanding eller en vare, som tilba-

om farerne ved et stof, en blanding eller en vare.

gekaldes efter stk. 2, nr. 3, har pligt til at aflevere stoffet, blandingen eller varen til den ansvarlige efter dennes anvisning.«

Stk. 4...

Stk. 5. Tilsynsmyndighedens afgørelse efter stk. 1-4 kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

5. I § 48, *stk. 5*, ændres »1-4« til: »1, 2 og 4«.

6. Efter § 48 indsættes:

»§ 48 a. Tilsynsmyndigheden kan lade påbudte foranstaltninger udføre for den ansvarliges regning, når den fastsatte frist er udløbet.

Stk. 2. Forhandlere og brugere af stoffer, blandinger og andre varer, som tilbagekaldes efter stk. 1, har pligt til at aflevere dem efter tilsynsmyndighedens anvisning.

Stk. 3. Tilsynsmyndigheden kan pålægge den ansvarlige at modtage eller betale for bortskaffelse af stoffer, blandinger og andre varer, der tilbagekaldes efter stk. 1.

Stk. 4. Hvis tilsynsmyndigheden skønner, at et stof, en blanding eller en vare udgør en alvorlig risiko for menneskers sundhed eller miljøet, kan den for den ansvarliges regning uden forudgående påbud destruere eller på anden vis ubrugeliggøre stoffet, blandingen eller varen, hvis det anses for nødvendigt.

Stk. 5. Tilsynsmyndigheden kan, når det skønnes påkrævet, oplyse offentligheden om farerne ved et stof, en blanding eller en vare.

Stk. 6. Tilsynsmyndighedens afgørelse efter stk. 1-5 kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

§ 48 b. Ved overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov kan tilsynsmyndigheden eller politiet på vegne af tilsynsmyndigheden under iagttagelse af reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 foretage beslaglæggelse af ulovlige stoffer, blandinger og andre varer

- 1) med henblik på lovliggørelse eller destruktion,
- 2) til sikring af bevismidler og
- 3) til sikring af det offentliges krav på sagsomkostninger, konfiskation og bøde.

Stk. 2. Ulovlige stoffer, blandinger og andre varer, som ingen har eller vedkender sig rådighed over, og hvorover ingen gør en ret gældende, kan tages i bevaring af tilsynsmyndigheden eller politiet på vegne af tilsynsmyndigheden. Stk. 1, 4 og 5 finder ikke anvendelse.

Stk. 3. Er ulovlige stoffer, blandinger og andre varer, som er beslaglagt eller taget i bevaring efter stk. 1 eller 2, ikke blevet lovliggjort inden 4 måneder efter udløbet af den måned, hvor varerne er beslaglagt eller taget i bevaring, kan tilsynsmyndigheden uden yderligere varsel destruere de pågældende stoffer, blandinger og andre varer og disses emballager, hvis det skønnes nødvendigt for at forebygge fare for sundheden eller miljøet. Det samme gælder, hvis skyldige bødekra­v eller sagsomkostninger ikke er betalt inden udløbet af den frist, der er angivet i 1. pkt. Er der tale om stoffer, blandinger eller andre varer, hvor tilsynsmyndigheden vurderer, at lovliggørelse ikke vil kunne ske inden udløbet af den frist, der er angivet i 1. pkt., kan tilsynsmyndigheden destruere de pågældende stoffer, blandinger eller andre varer straks.

Stk. 4. Er ansøgning om godkendelse af bekæmpelsesmidler, der er beslaglagt efter stk. 1, ikke modtaget senest 10 dage efter beslaglæggelsen, kan tilsynsmyndigheden destruere dem straks.

Stk. 5. Hvis stoffer, blandinger og andre varer, som er beslaglagt efter stk. 1, er blevet lovliggjort, og skyldige bødekra­v og sagsomkostninger er betalt, inden der er sket destruktion, jf. stk. 3 og 4, udleveres de til den, hos hvem de er beslaglagt, eller til en anden, som godtgør at være berettiget til dem. Dette gælder dog ikke nødvendige eksemplarer til bevissikring.

Stk. 6. Omkostninger i forbindelse med beslaglæggelse, bevaring og destruktion pålægges den for forholdet ansvarlige.

Stk. 7. Afgørelser efter stk. 1-6 kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.«

§ 49. Tilsynsmyndighederne og personer, der af disse myndigheder er bemyndiget dertil, har den retskendelse mod behørig legitimation adgang til offentlige og private ejendomme, lokaliteter og transportmidler for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger efter loven eller regler fastsat i henhold til loven.

7. § 49, stk. 1, affattes således:

»Tilsynsmyndighederne eller personer, der af disse myndigheder er bemyndiget hertil, har, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til offentlige og private ejendomme, lokaliteter og transportmidler, for at udføre tilsyns- eller andre opgaver efter denne lov eller regler udstedt med hjemmel i loven. Tilsynsmyndigheden har herunder adgang til at foretage undersøgelser, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag, herunder eksemplarer af stoffer, blandinger og andre varer, der er reguleret i medfør af loven. Kvittering for medtagne genstande skal udleveres. Producenten, eller importøren af en udtaget produkt- eller vareprøve er forpligtet til at godtgøre en forhandler prøvens fakturapris eller levere et tilsvarende eksemplar mod forevisning af kvitteringen.«

§ 50. Tilsynsmyndighederne kan åbne emballage og udtage prøver, herunder af varer til nærmere undersøgelse uden vederlag. Kvittering for modtagelsen skal udfærdiges efter begæring. Producenten eller importøren af den udtagne prøve er forpligtet til at godtgøre en detailforhandler prøvens fakturapris mod forevisning af kvitteringen.

8. § 50 ophæves.

§ 59, stk. 1-3 ...

Stk. 4 I regler og forskrifter, der udstedes i medfør af § 4 a, § 7 a, § 7 b, § 10, stk. 4 og 5, § 10 a, § 15 c, § 22, stk. 2-4, § 22 a, § 22 b, § 23, § 24, stk. 4, § 26, § 27, § 30, § 30 a, § 30 b, § 30 c, § 30 e, § 31, § 32, § 32 a, § 32 c, § 33, stk. 3, § 33, stk. 9,

9. I § 59, stk. 4, indsættes efter »§ 39,«:
» § 39 b,«.

§ 35, stk. 6, § 36, stk. 2, § 37, § 37 a, § 38, stk. 3, § 38 a, § 38 b, § 38 c, § 39, § 41, § 42, § 42 a, § 43, § 43 a og § 47 a, stk. 2, kan der fastsættes straf af bøde. Det kan endvidere fastsættes, at straffen kan stige til fængsel i 2 år under omstændigheder som beskrevet i stk. 2.

Stk. 5 og 6 ...

§ 2

Loven træder i kraft den 1. april 2012.